

GIULIA BESA

BINJAKE

ROMAN

BOTIMET TOENA

GIULIA BESA

BINJAKE

roman

Përktheu nga origjinali italisht
Erion Gjatolli

BOTIMET TOENA
Tiranë, 2020

Autori: Giulia Besa (Xhulia Beza)
Titulli në origjinal: Gemelle
Botoi në italisht: Giunti Editore S.p.A

Botuese: Irena Toçi

Kryeredaktore: Sonila Kapo
Redaktore: Besa Vila
Korrektore letrare: Petrina Ago
Përkujdesja grafike dhe kopertina: Elsa Hajderaj

ISBN 978-9928-327-82-6

© 2018, Giunti Editore S.p.A., Firenze-Milano

© në shqip Botimet Toena

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Nuk lejohet shumëfishimi me asnjë lloj mjete apo forme, as me fotokopje, pa lejen me shkrim të mbajtësit të copyright-it.

BOTIMET TOENA

Rr. "M. Gjollesha", K. Postare 1420, Tiranë

Tel.: + 355 4 22 40 116

Email: botimet.toena@gmail.com

toena.porosionline@gmail.com

www.toena.al

Tim vällai

Jo, atë mos ma vër. Ki mëshirë!

Pambuku i njomur me krem pudër i kanoset anës së majtë të hundës sime, kremi i qullët ma cek lëkurën... Ngre dorën të kap kyçin e sime motre: duhet ta ndal sa pa u bërë dëmi. Ajo ngre shikimin nga hunda ime, që po mundohej ta përlyente me makijazh. Më hedh një shikim ndërdyshas.

- Jo me krem pudër, - i them. - Të lutem, të paktën kaq ma kurse. Është si mastiç.

Çelesta i shtendos buzët në një buzëqeshje. Mezi e mban të qeshurën që kur kemi nisur procesin e grimit: me siguri i duket sikur ankesat i kam ngaqë po zbavitem, ndërsa ngërdheshjet sa për sy e faqe. Sikur nuk e di sa reale është neveria ime për produktet kozmetike.

Çelesta ma largon pambukun nga fytyra dhe më tregon: një lëmsh të shpifur me kimikate.

- Një çikë krem është, - justifikohet, për të më dhënë zemër. - S'ka vrrarë njeri, pak bazë e lëngshme.

- Ndërsa kur është pluhur bëka kërëdinë.

Shtrengoj pëllëmbët e duarve në krahët e karriges së trëndafiltë, vendosur përballë komodinës së mbuluar me produkte makijazhi - mjetet e torturës së sime motre. Duhet t'i iki nga duart.

Çelesta më bllokoi. Më vë duart mbi supet dhe më ul në vend.

- E po mirë, nuk po ta vë bazën. Ama për lapsin dhe hijezuesin e qepallave s'ka llafë. Ma dhe fjalën.

- Pranova t'i heq syzet dhe të mbaj lente. Nuk mjafton për të bërë figurë në takimin e parë?

Shoh vjedhurazi shprehinë e Çelestes nga pasqyra e varur mbi komodinë. Por ajo s'do t'ia dijë për fjalët e mia dhe përkulet të rrëmojë në çantë, në kërkim të shpikjeve më të fundit, të sapodala nga *Sephora*, për të më torturuar mua.

Më vjen për të qarë.

- Nuk e di ti, - më thotë, - që çunat mbarojnë për pak rimel?

- Hata e madhe. Bota nuk do t'ia dijë për këto gjëra.

Çelesta qesh.

- Do ta shohësh sa do t'i vlerësojë Xhuliani përpjekjet e tua.

- Mundet, por lëkura duhet të marrë frymë.

Po provoj të luaj kartën e estetistes së ndërgjegjshme.

- Makijazhi i rëndë nuk të bën mirë. Nuk dua të kem rrudha që tetëmbëdhjetë vjeçe!

- S'të kam parë ndonjëherë me makijazh. S'ke nga ato halle ti.

- Po sikur të më bëjë alergji. Mund të më bëjë reaksion anafilaktik.

- E po, në darkë, në qofsh ende gjallë, do ta heqim me pak qumësht tonik, që ta marrësh veten.

Qumësht dhe tonik? Tani i vure kapakun, Çeleste. Domethënë, kur të kthehem në shtëpi do të ma llangosësh fytyrën me pislleqe të tjera. Bukuri.

Duhet të kem marrë ndonjë shprehje të çuditshme, derisa ime motër ia plas së qeshurës, me lapsin e syve në dorë. Flokët ngjyrëgështenjë të hapur i bien mbi fytyrën e ëmbël. Kaq të drejtë dhe me shkëlqim, me ato nuancat e verdha, do t'ia kishte zili edhe modelja që bën reklamën e *Pantene*-it. Që edhe këta të mitë të dukeshin ashtu, u deshën gjysmë ore balsamesh në dush, tri kalime me mashë dhe një kuintal llak. Zoti e di pse mua më dalin flokët me onde. Të vogla, vetëm nga flokët na dallonin. Me kalimin e kohës, mua m'u shtuan edhe syzet, sepse duke e mbajtur kokën gjithmonë mbi libra u bëra miope. Për të tjerat, unë dhe motra ime binjake jemi identike.

Çelesta afron fytyrën pranë simes dhe ma kalon lapsin nën sy. Shikimit tim të llahtaritur i përgjigjet me një buzëqeshje. Një tis i lehtë makijazhi ia bën buzët të shkëlqejnë, ndërsa rimeli ia vë edhe më në dukje qerpikët e harkuar. Por Çelesta është e bukur edhe sapo hap sytë në mëngjes. Prandaj i vardiset gjysma e djemve të shkollës, ndërsa gjysma tjetër nuk guxon.

Lapsi rrëshqet përreth syve të mi dhe unë kontraktoj çdo muskul të trupit nga tensioni. Çelesta mban të qeshurën.

- Dëgjo pak, - i them. - Po sikur ta lëmë me kaq? Të bëra alamet nderi që pranova të dal në takim me këtë shokun tuaj.

- Xhulianit iu bë shumë qejfi kur ia thashë.

- Punë për të. Rëndësi ka që, po të qe për mua, nuk do...

- Të njoh mirë unë. Puna është se je pak e turpshme.

- Nuk është turp. Jam e sertë. Dhe cinike, - largoj dorën e Çelestes, ende me lapsin në pozicion sulmi. - Pastaj më pëlqen të jem vetëm.

Ajo psherëtin prapë. Lë lapsin - e sprapsa sulmin, këtë herë - por tani ka në dorë furçën e pudrës.

- Xhuliani është djalë shumë simpatik. Ndërsa ti je e hatashme. Me pak makijazh do të ndihesh më e sigurt.

Që kur qenkam e pasigurt unë? Më vënka në siklet fakti që i pëlqej Xhulianit? Posi, pra!

Shfryj, por qëndroj pa lëvizur. Kam mangët vetëm që Çelesta të ma fusë penelin në hundë. Është frikë e paarsyeshme në fakt: ime motër është mjeshtre e makijazhit. Që e vogël kishte dëshirë të vinte manikyr dhe *eyeliner*. Çdo mëngjes, përpara se të shkonte në punë, mamaja jonë lyhej në banjë, përpara pasqyrës, dhe Çelesta i bënte shoqëri; rrinte në majë të gishtave, me bërrylat mbi lavaman, e vëmendshme për të mësuar çdo lëvizje elegante të mamasë. Edhe unë i bëja shoqëri: ulur në bide, luaja me *Nintendo DS*, me muzikën e lojës *Pokémon* në maksimum.

Çelesta më bën shenjë të shikoj lart dhe gjen rastin të më zhgërryejë qerpikët me rimel. Më mirë ta heq mendjen. Përqendrohëm te muri, mbi pasqyrë: është i mbushur me shkrime shumëngjyrëshe, me germa buçko, si ato të grafitëve në rrugë. I kanë bërë shoqet e motrës. I kanë vizatuar në pankarta dhe faqe ditari. Ka shkrime nga më të zakonshmet, si për shembull: TË KAM XHAN ÇELESTE, te më miklueset, si ÇELESTA ËSHTË GOCA MË KINGE E SHKOLLËS, deri te *BFF FOREVER* - dhe besoj se është me rëndësi të theksoj se miqësia do të jetë dy herë përgjithmonë.

Krahas shkrimeve, qëndrojnë varur edhe fotografitë. Çelesta është vajza më popullore e shkollës, ka miq sa të dojë. Por në shumicën e fotografive ka dalë me

të dashurin, Masimon. Një selfie ku puthen te makinat elektrike në parkun e lojërave, që sollën në qytet verën e kaluar, ai që e merr në krahë dhe fërkon fytyrën te bluza e saj, ajo e ulur në prehrin e tij në kabinën automatike të fotografive *vintage*... Në të gjitha fotografitë bien në sy flokët e verdhë të Masimos, të stiluar që të duken si të pakrehur - balluket rebele të rregulluara me kujdes, që cekin sytë kafe - dhe ajo shprehja prej kingu, që i bën të drithërohen ndjekëset e tij në Instagram. Kuptohet, fytyra gjithmonë në të majtë - në profilin më të mirë - që të bjerë në sy nofulla e mprehtë.

Deri pak kohë më parë, te dera e dollapit Çelesta mbante edhe një fotografi të Masimos me përmasa poster, shtrirë në një lëndinë. E kishte shkrepur vetë. Masimoja kishte shprehjen dyshuese të modelëve amerikanë në reklamat e parfumeve; i mungonte vetëm reja e librave vizatimorë afër gojës: SA YLL JAM? HË? SHUMË, APO SHUMË FARE? MA THONI, JU LUTEM, SE NUK SHTYHET JETA PA E DITUR!

Posterit nuk është më atje. Kanë mbetur shenjat e ngjitësit, por gjigantografia e Masimos është zhdukur. Çudi që Çelesta e ka hequr. Më mirë kështu, gjithsesi: fotografia më acaronte. Si ka mundësi që ime motër rri më atë farë debili? Masimoja është trupeshk, i pëlqen vetëm vetja. Narcis, mendjemadh, pispilluq. Mund t'ia thosha edhe ballë për ballë, se gjysmën e këtyre fjalëve nuk do ta kuptonte.

- Xhuliani ka një muaj që pyet për ty, - thotë Çelesta. Shfrytëzon një çast që nuk e kisha mendjen për ta rrëshqitur majën e lapsin nën qerpikë. - Ma ka thënë Masimoja. Nuk e lë rehat. Vetëm ty të ka në gojë. Edhe në dhomat e zhveshjes, pas stërvitjes së vaterpolit.

Kaloj ndër mend nivelin e bisedës në dhomat e zhveshjes pas stërviçjes. Më ngjethet mishi kur mendoj se më mban në gojë një njeri antipatik si Masimoja. Por më mirë të mos flas. Çelesta është mësuar me sarkazmin tim, por kam frikë se ndonjëherë e teproj kur ia shaj të dashurin. Pastaj kam edhe frikë të lëviz në këtë çast, ndërkohë që maja e lapsit i vjen rrotull syve të mi.

- Xhuliani duhet të ketë rënë në dashuri me ty, mbrëmjen që festuam ditëlindjen tonë, - Çelesta mbaroi me syrin e djathtë dhe po merret me të majtin. - Te festa në pishinë.

- Ah, po! Për tetëmbëdhjetëvjetorin. Ditëlindja më *trendy* në historinë e Borgobiankos. Edhe veshkën do ta kisha dhuruar për të mos shkuar në atë festë!

Por, si të refuzosh, kur enkas për këtë rast, i dashuri i motrës vë vilën e tij me pishinë në dispozicion të të ftuarve të tu? Natyrisht për të të vënë në siklet përpara sa më shumë njerëzve.

Doja ta vrisja. Ose t'ia fusja vetes. Por Çelesta këmbënguli me muaj që ta pranoni propozimin e Masimos, dhe dukej vërtet e lumtur... Si përfundim lëshova pe dhe ia bëra qejfin. E kam shumë xhan për t'ia mohuar festën që dëshironte vetëm për një tekë timen, sado që ishte plotësisht e arsyeshme.

Çelesta u kënaq shumë. Unë më pak dhe, andej nga fundi i mbrëmjes, Masimoja, si legen që është, më mori në krahë dhe më hodhi në pishinë. Ishte mars, ftohtë e acar, dhe nuk dua t'ia di fare që u hodhën edhe të tjerët të laheshin: në qofshin të marrë, ç'faj kam unë? E di unë pse më hodhi në ujë Masimoja: Çelesta i ka thënë që në dimër sëmurem menjëherë dhe ai përfitoi nga rasti. Sikur

të mos ishte zbavitur mjaftueshëm duke më vënë në lojë gjatë gjithë mbrëmjes.

Të nesërmen më përzihej, kisha dhimbje fyti dhe temperaturë të lartë.

Fatmirësisht, ditëlindjen e vërtetë e festova me Paolon, plot dhjetë ditë pas datës zyrtare - e ftohura më mendoj më shumë se një javë.

Unë dhe miku im më i mirë shkuam te *McDonald's* dhe qeshëm si debilë duke komentuar festën e Masimos. Paoloja është fantastik kur duhet të më ngrejë moralin, dhe është mjeshtër imitimesh, sidomos kur tallet me Masimon, që s'është maksimumi, apo Loretën Mendjelehtë.

Paolo. U dëgjua edhe sot. Nuk i erdhi mirë që mbrëmja jonë kushtuar filmave vizatimorë - sot duhej të shihnim sezonin e parë të *Little Witch Academia* - këtë javë u anulua për shkak të takimit tim me Xhulianin. U bënë ditë që më mban inat.

Nxjerr celularin nga xhepi i xhinseve. Paoloja mund të më ketë shkruar në *WhatsApp*. Por nuk arrij ta ul shikimin për të parë ekranin. Çelesta ma ngre mjekrën me dy gishta dhe m'i lyen buzët.

- S'kemi mbaruar akoma? - e pyes.

- Edhe pak te cepat...

Motra picërron sytë blu kobalt. Po bën shumë kujdes që shtresa e kuqërremtë të jetë e njëtrajtshme. Më vjen për të qeshur, kur e shoh me gjuhën jashtë nga përqendrimi.

E lë mënjandë të kuqin dhe gris një copë letër thithëse nga rrotulla e kuzhinës. Ma kalon te buzët. Mbjaj mend se dikur më ka thënë se kështu ngjyra e të kuqit merr një tonalitë më natyral.

E vlerësoj që tregohet kaq e mirë me mua, që më kushton kaq shumë kohë, që më la këtë takimin me Xhulianin - që me ç'kuptoj është çuni më king i shkollës pas Masimos - dhe që ma mban ironinë, ndërkohë që më ndihmon të dukem si njeri. Vërtet, e vlerësoj shumë.

Por kemi një orë përpara pasqyrës dhe nuk po duroj dot më. Çelesta i pret vështirësitë me buzëqeshje në fytyrë, vuan në heshtje. Unë jo, unë acarohem. Pastaj boll me këto qaravitjet e Justin Bieber-it! Kam gjithë pasditen që ia dëgjoj zërin, teksa rënkon nga kasat e lidhura me *iPod*-in. Sikur të kishte pak variacion, me ndonjë album nga *Elio e le Storie Tese*, për shembull.

- Mbaruam, - Çelesta i jep edhe një dorë fluturimthi me laps buzëve, për të theksuar konturin. - Tani je e përkryer.

- E përkryer për një vaterpolist të trashë si dërrasa, - turfulloj. - Aspirata më e lartë për çdo vajzë në këtë botë.

Çelesta largon lapsin dhe më jep një buzëqeshje ngurruese. Bëhem pishman. Mos, e ofendova. Duhet ta frenoj pak sarkazmin, ndryshe do të fillojë të dyshojë së kritikant janë edhe për të, kur në fakt janë për miqtë e saj debilë. Jam e bindur se do të kënaqej më shumë sikur të dilte me mua dhe Paolon, në vend të atij grupit të mendjemëdhenjve të fiksuar pas Instagramit.

- T'i rregullojmë pak këto.

Çelesta rrëshqet gishtat mbi flokët e mi të drejtë, të lëshuar mbi supe. - Ke për ta parë sa e bukur do të ndihesh sonte.

- Mua më pëlqen bukuria më natyrore.

Motra bën një hap anash dhe më bën shenjë të shihem në pasqyrë. Në reflektim duken dy Çeleste: njëra në karrigen trëndafil, me një palë xhinse të errëta dhe një

bluzë ku mbizotëron një kafkë; tjetra në këmbë, me duart mbi supet e së parës, veshur me një këmishë të hollë dhe fund të shkurtër me garniturë.

Çelesta e ulur duket e shastisur, ajo në këmbë e vetëkënaqur.

- Atëherë? - më pyet ime motër. - Si të duket?

E zhvendos shikimin nga vetja drejt saj, nga ajo drejt vetes. Jemi identike. Kisha vite që nuk e shihja kaq të ngjashme me veten. Pa syze dhe me flokët e rregulluar si të sajat, është vështirë të na dallosh.

Çelesta e afron fytyrën pranë simes. Shohim ngultas pasqyrën me sytë e zgurdulluar. Edhe për të duhet të jetë ndjesi e pazakontë.

- E pabesueshme, - thotë, me zë të hareshëm.

- E frikshme, - përgjigjem.

Çelesta qesh.

- Vërtet thua?

Pohoj me kokë.

- Në çdo çast mund të të zhduk dhe të ta vjedh atë jetën tënde të mrekullueshme. As vetë s'e di si i rezistoj tundimit.

Motra shkund kokën duke qeshur me të madhe. E di mirë që e kam më të lehtë të fus dorën në një fole grerëzash se të kaloj gjysmë dite me Masimos. Dhe, mua më bën alergji helmi i grerëzave.

Ngrihem në këmbë dhe e shikoj veten të plotë.

- Megjithatë, kjo fytyrë nuk shkon fare me këto që kam veshur.

- Me atë kafkën te bluza, a thua? - Çelesta studion kafkën e vizatuar mbi gjoksin tim. - Apo me vathët në formë *onigiri*?

- E po, pak nga të gjitha.

Shikoj nga pasqyra. Fytyra ime përkon me të Çelestes, fytyrë si ato të princeshave të përrallave. Madje Çelesta ka edhe karakterin e një princeshe të *Disney*-t: optimiste në çdo rrethanë, vepron gjithmonë në mirëbesim. Duhet të jetë e bindur se me Xhulianin shkojmë shumë. Asaj i duket i bukur, i ndjeshëm, sportiv, tërheqës. Faktikisht Xhuliani është simpatik, me shpatulla të gjera dhe muskuj të theksuar mirë. Sa keq që, duke qenë shok me Masimon, me shumë probabilitet është i njëjti brumë: një narcis që mendon vetëm për veten ose për seks, dhe që kalon kohën duke ngacmuar të tjerët.

Dhe papritur, për një çast, në fytyrën time prej princeshe shoh sërish Verën që njoh: gjithmonë gati për të gjykuar prapa lenteve të syzeve, dhe me buzët e rrudhura nga bezdia.

Rrah qepallat dhe në çast unë dhe Çelesta jemi sërish dy princesha. Më duket e kënaqur me punën që sapo përfundoi. Vë bast se nuk kishte asnjë dyshim se do të më bënte si vetja.

- Xhulianit i pëlqen karakteri yt, - thotë. - Kafkat dhe vathët e çuditshëm janë pjesë e karakterit tënd, - ma shtrëngon dorën për të më dhënë siguri. - Je e përsosur kështu siç je.

Ndoshta... Por unë do të preferoja të rrija në shtëpi dhe të prisja Paolon për t'u trashur me filma vizatimorë. Takimet romantike, me djemtë e skuadrës së vaterpolit, nuk janë pjesë e botës sime dhe kam filluar të ndihem në siklet. Kam pak ankth dhe po më djersitin duart.

Tekefundit, a mos më detyron njeri? Edhe mund të mos i shkoj në takim, Xhuliani nuk do ta vrasë shumë mendjen dhe do të gjejë ndonjë tjetër që nesër. Aq simpatik sa është, mund të lidhet me kë të dojë; edhe me

motrën time, sikur të mos ishte e zënë. Jam gati t'i them Çelestes se papritur më kapën ato dhimbjet e zakonshme të stomakut dhe nuk dal dot nga shtëpia, por bie celulari. Vrapon te tavolina dhe e merr në dorë.

- Po.

Buzëqesh.

- Ah, paske ardhur! Jo, gati jemi. Erdhëm.

E marrtë dreqi! Çelesta m'i shtrëngon gishtat rreth kyticit. - Ikim.

Më tërheq jashtë dhomës. Kam kohë sa të tërheq rripin e çantës. Zbresim shkallët deri në katin e poshtëm dhe bëjmë bashkë drejt derës. Mamaja shfaqet në sallon.

- Vajza, ku shkoni kështu?

Lëkundet mbi një këmbë, ndërkohë që mundohet të veshë këpucën dhe t'i rregullojë flokët me dorën e lirë. Zakonisht kjo do të thotë që është vonë për në aeroport.

- Do dalim me Masimon, - përgjigjet Çelesta. Më shkund, por unë nuk lëviz.

Ia ngul sytë mamasë.

- Sikur do të niseshe nesër?

- Po, por thashë të dal të bëj pak pazar për sonte. Do të gatujë babai. Një darkë e lezetshme në shtëpi, që të përshëndetemi si duhet.

Prapa mamasë shfaqet edhe babai.

- Sonte ju dua në shtëpi pa vonesa.

Ka veshur këmishën dhe pantallonat serioze. Me siguri sapo është kthyer nga studioja në qytet.

- S'dua telefonata që të më thoni se do të hani jashtë, - liron nyjën e kravatës dhe shikon Çelesten nga koka të këmbët. - Me ty e kam.

- Ka mundësi të fle te Masimoja.

Zëri është i dobët dhe Çelesta i mban sytë poshtë.

Gishtat shtrëngohen te kyçi im. Tani janë të ftohtë. Kur i përgjigjet babait, buzëqeshja i venitet në buzë. Marrëdhënia me babain është krisur dhe mendoj se mund të jetë edhe faji im: unë jam studentja shembullore, që nuk i shkel rregullat dhe nuk vonohet kurrë. Krahasuar me mua, Çelesta duket sikur nuk është serioze dhe nuk angazhohet sa duhet. Paçka se nuk është e vërtetë.

- E merr vesh, apo jo, - këmbëngul babai, - që mamaja niset nesër për tri javë?

Hap gojën të ndërhyj për të mbrojtur Çelesten, por më paraprin mamaja. Drejton shpinën dhe ia hedh krahun babait.

- Lëri rehat vajzat, duan të zbaviten, - na buzëqesh.
- Maksimumi do të përshëndetemi nesër në mëngjes. Gjithsesi do të flasim në *Skype* sapo të mbërrij në Dubai.

Afrohet dhe na përqafton. Në fillim mua, pastaj Çelesten. Përqaftimi është i ngrohtë. Me aromë trëndafil, ndërkohë që unë dalloj trishtimin e largësisë. Çelesta nuk ndryshon aspak shprehje, por unë e di sa keq i vjen që mamaja po ikën, më shumë nga ç'është të tregojë. Prandaj nuk rri asnjëherë në shtëpi ditën e përshëndetjeve. Madje jam e sigurt se do të preferonte që mamaja të këmbëngulte për të ngrënë darkë të gjithë bashkë; kur na jep lirinë të bëjmë ç'të duam duket sikur nuk do t'ia dijë shumë për ne.

E admiroj shumë mamanë - grua në karrierë që punon për një kompani shumëkombëshe nafte, sektor ku zakonisht mbizotërojnë burrat - dhe një ditë do të doja të isha si ajo: gjithmonë shumë e zënë, duke udhëtuar nëpër botë vetëm për punë. Ndërsa Çelesta nuk e kupton aspak mamanë. Do të donte të mos udhëtonte kurrë, ose të paktën jo kaq shpesh.

Mamaja dhe Çelesta shpesh ndihen të larguara nga përqaftimi, përshëndetemi dhe dalim. Me të dalë nga dera, Beatricja

ngrin me një shikim të akullt. Macja e zezë e babait tonë është ulur te parvazi i dritares, me veshët e ngritur lart dhe bebet e syrit të mbledhura në dy vija të holla vertikale. Duket sikur do të përsërisë konceptet që sapo shprehu babai. Madje, edhe sikur ai të na falte që nuk u bindëm, ajo nuk mund të bëjë kurrsesi të njëjtën gjë.

Çelesta thotë gjithmonë që Beatriçja ia kall datën.

Përshkujmë rrugicën e shkurtër me zhavorr deri te dera e jashtme. Në rrugën përpara vilës sonë na pret makina e Masimos. Çelesta nxiton, por unë ngadalësoj të shoh celularin.

Paoloja më ka shkruar në *WhatsApp*.

BËJ KUJDES, O PADAWAN E RE.

Pastaj:

ANËS SË ERRËT MOS IU DORËZO!

Është diçitura e një fotografie të Darth Vader-it, i cili tregon me krenari një kuti me biskota me copëza çokollate. *COME TO THE DARK SIDE, WE HAVE COOKIES.*

Buzëqesh brenda vetes. Humor klasik. Në fakt ka njëfarë ngjashmërie mes *stormtroopers*-ave te *Lufta e yjeve* dhe lojtarëve të skuadrës së vaterpolit. Kanë të njëjtin nivel ligësie.

- Më në fund.

Ul celularin dhe dalloj Masimon që zbret nga makina. Çelesta shkon drejt tij dhe ia hedh krahun në qafë. Ia ngjesh buzët dhe e puth time motër pa u kujdesur për

praninë time. Kur lartmadhëria e tij denjoi të më shohë, e largon fytyrën nga e saja dhe me një lëvizje delikate rregullon pak balluken.

Kthehet nga unë dhe më drejton një nga ato ngërdheshjet e veta tallëse. Ka veshur një bluzë me mëngë të ngushta te bicepsi dhe xhinse qëllimisht të ulura te vithet. Veshja e zakonshme kinse *casual*.

- Ja pse qenkeni vonuar kaq shumë, - thotë, - duke shtrënguar nga mesi time motër. - T'u desh t'i bëje derman fytyrës së kësaj shëmtarakes.

I shtendos buzët në një buzëqeshje vesh më vesh.

- Ndërsa për atë tënden s'bën derman as Perëndia.

- Hajde, mos u mërzit, qenke bërë pothuajse normale.

Jam gati t'ia kërcas celularin hundëve, por ndërhyt Çelesta duke e shtyrë Masimon brenda në makinë. Ai ulet në vendin e shoferit.

- Mos ia vër veshin, - thotë ime motër. - E ka kapur zilia që Xhuliani ka takim me gocën më të zgjuar të shkollës, ndërsa ky ka vetëm një aperitiv me mua.

Ngre vetullat. Pyes veten nëse Çelesta mundohet të më imitojë në rrugën e ironisë, apo nëse është e sinqertë kur thotë nga këto gjëra. Nëse nuk bënte shaka, kam përshtypjen se është ajo motra e pasigurt.

Ime motër hipën në makinë, pranë Masimos. Unë marr frymë thellë. Po të hipi, do të marr rrugën për në Anën e Errët. Më kujtohet Xhuliani te festa e tetëmbëdhjetëvjetorit. Kur më nxori nga pishina pas shakasë brilante të Masimos. U tregua i sjellshëm dhe nuk e vrau mendjen që do të lagej për të më ndihmuar. Madje dukej edhe pak në siklet...

Ndoshta një mbrëmje pak ndryshe me të nuk do të jetë fundi i botës.

Masimoja po vjen rrotull në parkingun e qendrës tregtare, duke kërkuar një vend të lirë. Në Borgobianko nuk ka shumë vende për t'u dëfryer, prandaj të shtunave në mbremje gjimnazistët, që bëjnë sadopak jetë sociale, vijnë këtu. Mendimi se mund të ndesh yjet e klasës sime në takimin e parë me Xhulianin më fut dridhmat.

Takimi i parë. Rrudh ballin. Pse po e konsideroj si *takim* të parë? Mos po ëndërroj së do të ketë edhe të tjera? E kanë fajin produktet që më vuri në fytyrë Çelesta. Lëkura m'i ka përthithur dhe më kanë shkuar deri në tru. Sikur ta dija që do të më bënin dëm.

Psherëtij dhe rehatohem te mbështetësja e sediljes. Në xham reflektohen të vocërruara dritat e tri kateve të qendrës tregtare. Duken si zbukurimet e pemës së Vitit të Ri, megjithëse jemi në maj.

- Ah, më në fund!

Masimoja i vë syrin një makine që po lëviz dhe nxiton t'ia zërë vendin. Ndalon makinën. Fik motorin, zgjidh rripin e sigurimit dhe përkëdhel i vetëkënaqur këmbën e Çelestes. Me sa duket po plas nga krenaria që arriti të parkonte.

Motra del nga makina bashkë me të, pastaj zbres dhe unë.

I ndjek drejt hyrjes së qendrës tregtare. Përpara dyerve me xham vë re se duart po më djersitin dhe se kam më shumë ankth nga ç'mendoja. Vargjet e Dantes më kalojnë përpara syve: *Këndeje kalohet në qytet t'mjerimit, këndeje kalohet n'dhimbjen pa kufi, këndeje kalohet n'shpirtnat humbun shqimit.*¹

Dyert e qendrës tregtare hapen dhe unë, e shoqëruar nga Çelesta dhe Masimoja, hyj në rrethin e parë të ferrit.

Shkund kokën. E mirë, dakord, po e teproj pak.

Te shkallët e lëvizshme, që të çojnë në katin e dytë, atje ku gëlojnë lokalet - në katin e parë ka vetëm dyqane - Çelesta ndahet nga Masimoja dhe më merr për krahu.

- Je e emocionuar, - më pyet.

- Pse të jem e emocionuar?

Marr shprehinë time të zakonshme krenare, që shpresoj të jetë po aq e besueshme edhe pa syzet.

- Emocione duhet të ketë Xhuliani, meqë do të dalë përpara meje.

- I shkreti, - komenton Masimoja, dhe kthehet nga unë me ngërdheshjen e zakonshme në buzë. Por pak nga pak buzëqeshja i fiket dhe mbetet si i hutuar; sheh sa nga unë, sa nga Çelesta. Duhet të jetë përvojë mistike të të shfaqet papritur një kopje identike e së dashurës sate superseksi.

Vetëm se kjo kopja ka një kafkë në gjoks, rrip me thumba në brez, çizme ushtarake të zeza në këmbë dhe dy *onigiri* të vogla si vathë. Jo më kot, Loreta, shoqja e ngushtë e Çelestes më quan “antikrishti i modës”.

¹ Marrë nga përkhimi i Pashko Gjeçit (shënim i përkthyesit).

Masimoja më hedh një shikim të fundit dhe kthehet nga shkalla lëvizëse. Druaj se është reagimi i zakonshëm: zakonisht çunat ia mbathin me të katra që të mos t'i shohin vërdallë me goca si puna ime.

Kështu do të sillet edhe Xhuliani? Ndoshta, do të gjejë një justifikim për t'ia mbathur sapo të më shohë... Çelesta më do fort. Me siguri më tha që Xhulianit i pëlqen karakteri im vetëm për të më bërë qejfin.

Po, ç'më duhet mua, tekefundit? Pse e vras mendjen për mendimin e Xhulianit? As që doja t'ia dija për të deri para pak ditësh, përpara se të ma përmendte Çelesta.

Në shkallën e lëvizshme marr celularin dhe kontrolloj a kam mesazhe. Asgjë. Paoloja s'më ka shkruar më pas mesazhit me biskotat e Anës së Errët. U mundua të bëjë humor, por besoj se i ka mbetur hatri për sot. S'ka faj: s'kisha munguar asnjëherë në mbrëmjet me filmat vizatimorë. Madje sot po dal me njerëz që ai i urren.

- Do të kënaqeni në takim, - zëri i ëmbël i Çelestes më sjell në vete. - Do të kaloni mirë dhe do të zbavitësh pa fund. Mbaje mend. Madje, sapo të ndaheni, mezi do të presësh ta takosh prapë.

Pohoj me kokë, por sakaq më del një psherëtimë. Nuk jam e bindur. Zemra po më rreh më fort në kraharor dhe s'ka arsye, sepse ky është një takim idiot me një djalë që unë nuk e njoh dhe që s'kam aspak dëshirë ta njoh.

Ama parfumin nuk ia kam harruar. Kur më nxori nga pishina, te festa, gjoksi im u ngjesh pas bluzës së tij. Ndoshta jam e ngjashme me vajzat e tjera më shumë nga ç'më pëlqen të mendoj.

Çelesta më merr edhe një herë për krahu dhe unë ia di për nder: ngrohtësia e saj më jep vetëbesim. Jemi në katin

e dytë. Për t'i dhënë rëndësi vetes nuk e pyeta Çelesten në ç'lokal e kam takimin me Xhulianin. Ku dreqin po më pret? Mund ta pyes tani Çelesten, por e kam gojën të thatë. Ul kokën dhe e lë motrën të më drejtojë në heshtje, si një i dënuar me vdekje që shkon drejt trekëmbëshit.

Kalojmë përpara vetratave të një *pub*-i me atmosferë dark: muzika buçet fort dhe tubat e neonit, që përshkojnë gjithë perimetrin e banakut, pulsojnë me një dritë të kuqe shumë të zymtë. Kamerieret, të gjitha të ngrefosura, përgatisin pjatat e aperitivit. Në tabelë, një lëmsh tentakulash kornizon emrin e lokalit: *Oktopus*. Unë s'kam qenë ndonjëherë, por në shkollë e kanë të gjithë në gojë: sapo e kanë hapur dhe është klubi më *trendy* i qytetit. Megjithëse në Borgobianko nuk ka shumë konkurrencë.

Në çast e imagjinoj veten të ulur në një nga stolat e atyre tavolinave të zeza me shkëlqim. Me këmbët njëra mbi tjetrën, të zbuluara nga fundi me garniturë, me këmishën e hollë, që vë në dukje profilin e supeve të imëta, i kuqi i buzëve, i përhapur me përsosmëri, me atë dritë të kuqërremtë, m'i vë buzët në pah. Do të ndihesha mjaft rehat duke prekur kyçin ndërkohë që flas dhe qesh me Xhulianin.

Po të isha ime motër.

Ndërsa unë ka mundësi që të bëhem njësh me mobilet, meqë jam e veshur me të errëta. E, madje, nuk do të më vinte aspak keq.

Por nuk ndalojmë te *pub*-i. Vazhdojmë më tej dhe Çelesta ndalon te lokali ngjitur.

- Këtu jemi!

Shqeva sytë.

- Në... pastiçeri?

Madje nuk është pastiçeri çfarëdo. Kjo është e lyer e gjitha me ngjyrëtrëndafil, ndërsa vitrinat i kanë zbukuruar me vizatime pastash me forma zemre, të mbushura me çokollatë dhe me copa tortash me ngjyrë kremi. Tavolinat e bardha janë të dekoruara me vargje shllaku prej plastike, ndërsa në hyrje të lokalit qëndron një statujë e Peppa Pig-ut, me një akulllore në dorë.

Po më bie të fikët.

- Ëmbëlsira dhe akulllore, - thekson Çelesta. - Xhuliani ishte i pavendosur deri në çastin e fundit, por pastaj mbizotëroi ana e tij më e ëmbël.

O Zot... paska edhe tullumbace që ngjiten në tavan, si nëpër festat e fëmijëve. Sa vjeç do të ketë mbushur princesha e vogël? Pesë? Gjashtë?

Me mundim nxora një buzëqeshje për motrën.

- Sa mirë!

Dua të vdes.

Me bishtin e syrit kap shprehjen e Masimos: edhe ai është gati të pëlcasë nga të qeshurat.

E shkumboj me shikim. E vëmë bast që Xhulianit ia ka thënë Masimoja të më sjellë këtu? Fytyra e tij e kënaqur vërteton dyshimet e mia. O Zot, sa e urrej.

- Të paktën këtu mund të flisni më rehat, - guxon të thotë Çelesta.

Më buzëqesh për të më dhënë zemër. Duhet ta ketë kuptuar se nuk më pëlqen vendi dhe mundohet të theksojë anët pozitive të situatës.

- Nëpër *pub*-e ka qaq shumë zhurmë, - vazhdon, - nuk dëgjohet asnjë fjalë kur flasin njerëzit. Nuk është mirë për takimin e parë. Pastaj këtu bëjnë një kos të ftohtë që mund ta shoqërosh me çfarë të duash.

- Edhe me çokollatë të bardhë? - kërkova informacion të saktë.

- Po.

E po, ndoshta nuk do të jetë kaq katastrofë. E vlerësoj mundimin e Çelestes, është motra më e kujdesshme në botë, nuk kam ç'them.

- Shiko, paska ardhur, - Çelesta bën me shenjë përtej vitrinës së pastiçerisë. - E dija që do të vinte përpara, kishte shumë dëshirë të të njihnte.

Kërkoj midis pastave të vizatuara dhe dalloj një djalë me flokë të zinj, ulur në një tavolinë pranë derës. Është i gjatë, kaq sa prek tavolinën me gjunjë dhe duket pak i çuditshëm. Fërkon duart, i kalon mbi xhinse. Ka mundësi të jetë nervoz?

Ngre fytyrën dhe sheh që po vijmë. Shikimet tona ndeshen dhe më buzëqesh. Ka një buzëqeshje shumë të bukur.

- Këtu ndahemi.

Fjalët e Çelestes më duken të largëta, sikur të vinin nga një kat tjetër i qendrës tregtare. Vij në vete. Për një çast e kisha humbur përqendrimin.

- Okej, - murmurij.

- Do të jesh në rregull?

- Sigurisht, do t'ia kalojmë shumë mirë.

- Do të ma thuash po të silllet keq?

Unë nënqesh dhe përkëdhel kurrizin e dorës së motrës. E kemi këtë gjest dashurie që të vogla.

- Mos ki merak, po u soll keq ia tregoj unë qejfin.

Çelesta më buzëqesh.

- Gjithsesi ne jemi këtu, te *pub*-i. Kur të mbaroni muhabetet tuaja, po të doni të vazhdojmë, mund të dalim të gjithë bashkë.

- Seriozisht e ke?! - ndërhyt Masimoja, i bezdisur. - Duhet të bëhemi edhe dadot e këtyre tani? Unë thashë se do të rrinim pak bashkë.

Çelesta psherëtin dhe nuk i kthen përgjigje.

- Shihemi më vonë, pra, - më thotë dhe më kërcet një të puthur në faqe. Masimoja ka varur turinjtë dhe Çelesta e kap nga mesi. Probleme në parajsë? Çudi, zakonisht dy pëllumbat jetojnë të zhytur në një idil të përherëshëm dashurie.

Çelesta shkon drejt *pub*-it. Masimoja ngurron, por vetëm një çast, pastaj i shkon pas. Ecin krah më krah.

- Shihemi më vonë, - i përshëndes.

Çelesta ngre dorën dhe përshëndet Xhulianin, që shikon nga pas vitrinës. I buzëqesh. Atë buzëqeshjen që ia drejton vetëm njerëzve me të cilët ka një lidhje të veçantë: mua, Masimos dhe pak të tjerëve. Nuk ia dhuron kujtdo atë buzëqeshje. E, megjithatë, s'e kam parë kurrë të shoqërohet me Xhulianin, nuk e kishte përmendur ndonjëherë përpara takimit të sotëm.

Ç'marrëdhënie mund të kenë me njëri-tjetrin?

Vë dorën mbi dorezën në formë paste të derës. "Ja ku më ke, botë prej sheqeri." Zëri i Masimos më bllokoi.

- Hej, Mortisha.

Psherëtij gjatë dhe kthehem drejt tij.

- Çfarë do?

Masimoja më jep një shikim të thatë, me gropën e mjekrës në pah. Tani do që të duket si i fortë, si ndonjë sërfist australian që kërkoi sherr me bandën rivale... apo ku di unë ç'bëjnë sërfistët në të tilla raste.

- Ma trajto mirë, - më thotë. - E kam shok.

- Një arsye më shumë për të qenë edhe më cinike se zakonisht.

Nuk i jap kohë për të ma kthyer dhe hyj në pastiçeri. Era e ëmbëlsirave më shpon hundët. Në ajër përzihen aromat e çokollatës së shkrirë, lajthive të bluara, agrumeve të sheqerosura dhe sheqerit pluhur. Aroma është kaq e fortë sa të bie në kokë. Po të isha ndonjë zanë do të isha dehur në çast.

Xhuliani më del përpara.

- Jemi prezantuar një herë, po si me nxitim, - më buzëqesh. - Unë jam Xhuliani.

Ia shtrëngoј dorën.

- Vera.

Çuditëmi sesi gishtat e mi zhduken mes të tijve. Ka dorë të madhe dhe të fortë. Mund ta shtrydhë timen pa shumë mundim. Xhuliani ka trup të mirë. Është më i gjatë se Masimoja, por më shulak. Duket që i merr seriozisht stërvitjet e vaterpolit.

E tërheq dorën dhe ulem në karrigen përballë asaj ku ishte ulur Xhuliani. Është ndenjëse për fëmijë, e vogël edhe për trupin tim.

- Çfarë do të marrësh, - më pyet Xhuliani.

Vendos çantën e supit mbi gjunjë.

- Një dopio uiski.

Ai qesh, por duket në ankth. Ndoshta ka frikë mos i thyhet karrigia kur të ulet prapë.

- Më duket se nuk të pëlqyeka lokali, - më thotë.

- Jo, përkundrazi. Më vjen të *vjell ylberin* nga gëzimi.

Xhuliani qesh me të madhe, buzëqesh edhe unë. Nuk ka shije për lokalet, por të paktën ka sens humorit. Duke qeshur me shakatë e mia fiton pikë menjëherë. Zakonisht, ironinë time e kuptojnë vetëm Paoloja dhe Çelesta. Të tjerët - njerëz, si: Loreta ose Masimoja - më shikojnë si të shushatur.

Kamerierja, një grua në moshë me përparëse trëndafil dhe me flokët e thinjur të kapur, vjen të marrë porosinë. Unë heq dorë nga uiski dhe orientohem drejt kosit të ngrirë. Xhuliani porosit të njëjtën gjë dhe më ulet përballë.

Ka fytyrë të pastër, lëkurë të hapur që bën kontrast me flokët e errët. Sytë e gjelbër i ka me bisht, si të maceve. Djem të tillë mund të shoqërohen me çdo vajzë në Borgobianko, përfshirë edhe Çelesten. Prandaj nuk arrij ta kuptoj pse ka zgjedhur të bezdisë të nënshkruarën.

- Të të bëj një pyetje, - i them.

- Jepi.

- Masimoja të tha të më sillje këtu? Në një pastiçeri ngjyrëtrëndafili?

Xhuliani merr në fytyrë shprehjen e fajtorit, si fëmijët kur i zënë në faj. - E kuptova sapo të pashë që s' duhej ta kisha dëgjuar.

- Mos më tradhtoi kjo kafka në bluzë?

- Më shumë shikimi i dëshpëruar që thotë “më vrisni sa më shpejt”.

Unë qesh pak.

- Jo, ai është shikimi im i zakonshëm.

- Domethënë që nuk ke dëshirë të dalësh me mua.

Këtu më zuri ngushtë dhe mbetem pa ndonjë batutë therëse. Fatmirësisht vijnë kupat me kosin e ngrirë dhe mund të eglendisem me kokrrizat e çokollatës së bardhë mbi ëmbëlsirë. I përtyp ngadalë dhe pastaj zhys lugën në malin e bardhë dhe të ajkët.

Xhuliani nuk m'i shqit sytë. Më shikon me adhurim dhe unë nuk jam mësuar. Për të larguar nervozizmin ha gjithmonë e më me vrull dhe dreqi ta hajë e dija që nuk

është mirë. Kërkoj në çantë ndonjë shami letre përpara se...

- A... pçu.

Teshtij. Edhe një herë. Edhe një herë. Mundohem ta mbaj, por teshtij derisa më mbushen sytë me lot.

- Më fal, - them duke u fshehur prapa shamisë.

Shikoj fshehurazi Xhulianin, që më vështron i zbavitur. E bëj shuk shaminë.

- Kaq qesharake të duken vajzat që teshtijnë?

- Jo, por më duket gazmore. Kam vënë re që teshtin sa herë që ha me nxitim.

Si tha, si tha? Kur e paska vënë re ky? Këtë e dinë vetëm prindërit - madje për babanë nuk jam kaq e sigurt. Edhe mua vetë m'u deshën vite që ta bëja lidhjen mes të ngrënit me babëzi dhe teshtimave. Shkaku është refluksi gastrik, një nga pasojat e të qenët njeri i athët deri në palcë. Kuptohet që Çelesta nuk vuan as nga refluksi, as nga teshtimat pas buke.

- Qenke treguar shumë i vëmendshëm.

- U kushtoj vëmendje vajzave simpatike.

Lajka më bën të skuqem dhe më vjen shumë inat. Por duhet ta pranoj se Xhuliani duket njeri i sinqertë, madje edhe i këndshëm. Ndoshta pas akullores mund të dalim vërtet me Masimon dhe Çelesten për ta vazhduar takimin.

Mendimi për të dalë deri vonë, për të jetuar për disa orë atë që për Çelesten është rutinë, më jep një drithërimë kureshtjeje. Pastaj, kushedi, ndoshta mund t'ia kaloj vërtet mirë me Xhulianin, përtej eksperimentit sociologjik.

Më mirë ta lajmëroj Paolon të mos më presë nesër në mëngjes. Të dielave në mëngjes merremi me video-

lojëra, por nëse vonohemi sonte është e sigurt që do të fle deri në mesditë. E kam alergji alarmin e mëngjesit.

Marr celularin për t'i shkruar shokut tim më të ngushtë.

- Po mërzhitesh? - më pyet Xhuliani.

Ngre sytë nga celulari.

- Jo, pse?

- Dikush më ka thënë që kur mërzhitesh i shkruan Paolos.

Këtë mund t'ia ketë thënë vetëm Çelesta. Nuk qenka vëzhgues i vëmendshëm i bukurisë sime, por paska marrë udhëzim nga ime motër. Lë celularin mbi tavolinë dhe mbledh me gishtin tregues edhe pikën e fundit të kosit.

- Në fakt po i shkruaja...

- Nëse do t'i këshillosh një krem për puçrrat pret puna deri nesër.

Bllokohem, me gishtin mbi buzë.

- Më fal?

- Asgjë, thjesht shaka. Nuk e kam shumë qejf Paolon,
- Xhuliani mbledh supet. - Ndoshta prej fotografive të lodhura që vë në Instagram. I ke parë?

- Nuk kam Instagram.

- As ai s'ka më.

Xhuliani bën një buzëqeshje të ligë.

- Më duket se e mbylli, sepse nuk e mban fare ironinë.

E di mirë që Paoloja nuk ka më profil në Instagram. Ndoshta disa muaj më parë. Ishim në shkollë. Orën e fundit kishim fizkulturë dhe unë nuk kisha shkuar me justifikimin e gjërave të mia. Isha strukur në dhomën e zhveshjes dhe po lexoja. Kur dola ndesha Paolon. Nuk

e kisha parë gjithë ditën, madje mendova se nuk kishte ardhur në shkollë.

Nuk fliste. E mbante shpinën e kërrusur dhe dukej i pikëlluar. E pyeta ç'kishte ndodhur dhe dyshoja se ata debilët e klasës e kishin gjuajtur prapë me top gjatë ndeshjes së basketbollit. Më tregoi celularin, në ekran kishte hapur aplikacionin e Instagramit me profilin e vet.

Në çdo fotografi, komentet ishin shumëfishuar. Krejt papritur i ishte hakërryer gjysma e shkollës. E tallnin pa mëshirë për trupin e dobët, për syzet, për pasionet prej *geek*-u. I shkruanin pa fund “mi halesh”, “i neveritshëm”, “dështak”. Në një fotografi të Paolos duke luajtur *Minecraft*, mbi dhjetë vetë kishin lënë *copy/paste* të njëjtin koment: “Edhe bolet katrore i ke? Nuk do pallosh kurrë, o trap”.

Çfarë qelbësirash! Kuptohet që Paoloja nuk ka qenë ndonjëherë ndër djemtë më të pëlqyer të shkollës, por të tillë shpërthim urrejtjeje nuk arrita ta kuptoj. Nuk kishte arsye dhe ndodhi krejt papritur. M'u desh një javë për t'ia ngritur humorin. Ndërsa këtu Xhuliani tallet me atë që ka ndodhur. Më dridhen duart nga inati.

- Ama disa fotografi i kam ruajtur, - vazhdon Xhuliani dhe afrohet nga unë. - Po të duash mund t'i shohim bashkë. Kam ruajtur edhe komentet.

- Nuk më duket për të qeshur.

Ai drejton shpinën.

- Mos u mërzit. Paoloja vetë u kruajt.

Marr çantën dhe ngrihem në këmbë. E shikoj Xhulianin nga lart poshtë. Duket i çuditur, sikur papritur ta ketë kuptuar se *sa shumë* qenkam mërzitur.

- Të lutem, mos ik, - thotë, me ton të pasigurt. - Më vjen keq, s'doja të të mërzisja.

- E, megjithatë, më mërzite shumë.

- Unë...

Xhuliani është gati të shtojë diçka me gojën hapur. Por nuk flet.

- Nuk do të kishte ecur gjithsesi, - them e vendosur.

- Mua më pëlqejnë njerëzit inteligjentë. Të ofendosh shokun e ngushtë të vajzës që po gjuan më duket sjellje budallai.

Bëj të kthehem, por Xhuliani më kap nga kyçi. I hedh një shikim të akullt. Më duket i penduar dhe kjo më habit. E ul shikimin nga ai te dora dhe Xhuliani ma lëshon menjëherë.

- Më lejo të paktën të paguaj. Meqë të ftova vetë. Dhe po vetë e prisha mbrëmjen.

Një çast lëkundem. Xhuliani nuk më duket njeri i keq, por përse sillet kështu? Më lindi dyshimi se mund ta ketë nga xhelozia. Por pastaj më kujtohen lotët e Paolos dhe epitetet, me të cilat e vinin në lojë. Kush ma thotë se mes tyre nuk ka qenë edhe Xhuliani? Asokohe nuk tregonte ndonjë interes për mua, prandaj nuk kishte arsye të ndihej xheloz.

- Mos ki merak, paguaj unë.

Lë disa kartëmonedha te kasa dhe dal pa pritur kusurin, duke përplasur derën prapa krahëve. Nuk dua të shkel më në këtë pastiçeri.

Jashtë, erën e neveritshme të ëmbëlsirave e zëvendëson era e patateve të skuqura dhe alkoolit. Duke kaluar përpara *Octopus*-it, disa djem ngrenë kokën për të më parë. Disa ma bëjnë me dorë. Me këtë makijazh dukem si Çelesta dhe besoj se po më ngatërrojnë me të. Shpresoj që askush të mos guxojë të më afrohet. Vetëm

ideja se mund të më flasin njerëz të tillë - të njëjtët që hakërrehen ndaj Paolos, apo ndaj meje - më bën për të vjellë.

Duhet të shpëllaj fytyrën.

Shpejtoj hapin dhe hyj në banjën e qendrës tregtare. Hap rubinetin dhe fus duart në lavaman. Spërkat fytyrën, mbledh ujën e akullt në duart e bëra kupë dhe zhyt fytyrën.

Shihem në pasqyrë. Nën sy makijazhi ka rrëshqitur dhe ka formuar disa njolla të zeza. Tani dukem vërtet si Mortisha.

- Hej...

Pranë meje, në pasqyrë, shfaqet fytyra e Çelestes. Vetëm se tani nuk ngajmë më. Unë jam katastrofë. Por të paktën jam vetvetja.

- Mirë je, - më pyet.

- Po, - kthehem. - Por pak më parë nuk po ndihesha aspak mirë. Shumë idiot ai shoku yt.

- Çfarë të bëri?

- Asgjë. Thjesht tha... Asgjë, nuk tha ndonjë gjë që s'pritej.

Çelesta e kupton në ajër që nuk kam dëshirë të flas dhe nuk më bën më pyetje. Do ta marrë vesh pak më vonë prej Masimos se si vajti takimi: me siguri Xhuliani ka shkuar te shoku i ngushtë që ta ngushëllojë. Ama një gjë është e sigurt: secili ka shokët që meriton. Jo të gjithë janë të denjë të zënë shoqëri me njerëz inteligjentë si Paoloja.

Tërheq disa shami letre dhe fërkoj fytyrën për të hequr makijazhin.

- Do të kthehem në shtëpi me autobus, - i them pasqyrimin të Çelestes.

- Nuk bëhet fjalë.

Ma prek kurrizin e dorës. Kam frikë mos ndihet në faj që organizoi takimin. Por s'është faji i saj. Ime motër shikon vetëm anën më të mirë të njerëzve, dhe mua më bëhet qejfi. Nuk fiton gjë duke qenë njeri i athët dhe i papërmbajtur si unë.

- Do të të shoqërojmë unë dhe Masimoja me makinën e tij. Tani është errur dhe nuk të lë vetëm.

Shoh celularin.

- Është ora nëntë, jo tre e mëngjesit.

Çelesta shkund kokën.

- Do të vish me ne.

- Masimoja nuk do të dojë ta lërë këtu shokun e ngushtë për të më shoqëruar mua.

- Xhuliani ka motor, rregullohet vetë.

Falë Zotit. Edhe rrugën kisha mangët ta bëja me atë debilin.

- Pastaj, - vazhdon Çelesta, - i kam thënë Masimos, ose na shoqëron ose kthehem në këmbë me ty.

- E po mirë, - thashë dhe psherëtiva.

Çelesta më vjen pas dhe shkojmë drejt parkingut. Gjatë gjithë rrugës i mbaj sytë te celulari. Nuk dua të ndesh shikimin e Xhulianit, apo të Masimos, apo të kujtdo tjetër. Kam dëshirë të përqafoj Paolon dhe ta kaloj mbrëmjen me të.

Hap *WhatsApp*-in për t'i shkruar.

TAKIMI PËRFUNDOI ME GASTRIT. SIÇ PRITEJ.
SI THUA TA BËJMË GJITHSESI MBRËMJEN E
FILMAVE VIZATIMORË?

Përgjigjja nuk vonoi.

PATJETËR. VIZATIMORË DHE VIDEO-LOJËRA. VIJ TE TI PËR 15 MINUTA... NË SHTËPI DO TË JETË ÇELESTA?

Sapo dëgjoj “zërin” e Paolos ndihem më mirë. Është si të kthehesh në dhomën tënde pas një jave lundrimi pa drejtim në det të hapur.

Çudi që më pyet për Çelesten. E kam vënë re prej disa kohësh: Paoloja mundohet ta shmangë. Jam e sigurt që motra nuk e ka ofenduar. Përkundrazi, i kanë pasur gjithmonë marrëdhëniet e mira. Por ndoshta është kjo arsyeja. Paoloja s’mund ta durojë që Çelesta shoqërohet me njerëz të tillë. Me siguri trishtohet kur e sheh të shoqërohet me Xhulianin dhe të tjerë si ai.

Hedh sytë nga motra, në këmbë pranë shkallës së lëvizshme. Ajo e ndien shikimin dhe kthehet nga unë.

- Çfarë ka?

- Asgjë, - i buzëqesh. - Mezi pres të shkoj në shtëpi. Çfarë do të bësh pastaj? Do të vazhdosh prapë me Masimon?

- Po, - përgjigjet, me zë melankolik. - Nuk kam dëshirë të përshëndetem me mamin.

Pohoj me kokë dhe i paraprij drejt daljes së qendrës tregtare. Ndërkohë i shkruaj Paolos.

ÇELESTA NUK ËSHTË. DO MARRËSH PRIN- GLES ME SPEC TË KUQ? PO MË KTHEHET ORE- KSI.

Përgjigje e menjëhershme:

THASHË SE DO KISHE NGRËNË ATË TIPIN... SI E KA EMRIN? XHULIAN?

Qesh me të madhe.

Po, është bukur të kthehem në botën time. Kaq.

Konia ime hedh automatikun krahaqafë dhe hap arkën. Një titull me germa të mëdha njofton se ka gjetur një të kuq buzësh. Kujt i ka rënë ndër mend të fshehë një të kuq buzësh në një birucë të nivelit të pesëmbëdhjetë?

- Kujdes, - më paralajmëron Paoloja.

Por nuk arrij ta lëviz konen në kohë: arka merr jetë dhe e sulmon. E gllabëron dhe humb 9999 pikë. *Game over.*

- Të thashë të mos mësynim kështjellën e skuadrës së shtrigave, - thotë shoku im i ngushtë.

Ngre supet.

- Të paktën disa pikë eksperiencë i fituam.

Në ekran shfaqet klasifikimi italian. Me pikët e sotme i jemi afruar shumë 100 vendeve të para. Jeni në vendin e 104-t, midis Elodie 01 dhe Cristina 84aa.

- Tani ta tregoj unë si luhet, - thotë Paoloja.

- Posi, pra, - përgjigjem. Por ia jap levën.

Në fakt është me të vërtetë më i zoti sesa unë. Por vetëm në *Botën e Koneve*. Dhe vetëm sepse luan shumë më shpesh sesa unë.

Me buzëqeshje në fytyrë e shoh teksa fillon një lojë të re. I ulur këmbëkryq në tapetin e butë, duket vërtet i kënaqur përpara ekranit gjigant të televizorit, të cilin e kemi ulur nga tavolina për ta lidhur me *laptop*-in tim.

Konia e Paolos shfaqet në ekran, ndërsa Paoloja drejton shpinën dhe merr shprehje të përqendruar. Ka thërrime patatinash kudo: te pantallonat e shkurtra, te gjunjët e thatë, në këmishë, në skeletin e syzeve, madje edhe në flokët e kuq flakë, të shpupuritur nga loja e gjatë.

Paoloja zhytet në lojë si pak të tjerë: nëse konia e tij lëviz, ai e ndjek me trup; nëse konia ndalon papritur, edhe ai stepet dhe, kur konia shtie, Paoloja godet mbi pulsantët e *gamepad*-it me lëvizje të vrullshme, sikur po shkrep me të vërtetë këmbëzën e pushkës.

Buzëqesh brenda vetes. Më bëhet qejfi që është i lumtur kur jemi të dy.

Jo se kemi ndonjë gjë bashkë. Në nëntëvjeçare i kishte rënë në kokë për mua, por tashmë i ka kaluar dhe që atëherë jemi shokë të ngushtë. E, megjithatë, kam përshtypjen se ishte pak xheloz që do të dilja me Xhulianin.

- Meqë s'paskë të ngopur me gafa sonte, - i them, - po përfitoj nga rasti të shkoj të marr një bluzë.

Çohem dhe marr bluzën me kapuç nga dollapi i hapur, në krah të krevatit tim. E vesh dhe ulem prapë në tapet, pranë Paolos.

Ai më shikon, por sapo vë re që edhe unë ia kam ngulur sytë, e kthen vëmendjen tek ekrani.

- Po m'i shihje cicat, - them me shaka.

- Budallaqe.

Paoloja qesh.

- Po admiroja vizatimin në bluzë. Më pëlqen.

Tërheq copën e bluzës për të parë imazhin e stampuar. Një kafkë e lezetshme që skërmitet. E adhuroj.

Paoloja shtrëngon edhe më fort *gamepad*-in dhe rehatohet më mirë në tapet. Konia e tij është në hyrje

të birucës dhe përleshet me hordhi skeletesh. Ndërkohë që i vret, Paoloja e zhvendos shikimin nga televizori dhe ekрани më i vogël i kompjuterit, i konfiguruar që të tregojë inventarin. Herë pas here ngre sytë te pinguini prej pelushi mbi monitorin e *laptop*-it: një pinguin zombi me sy të qelqtë. Ma ka dhuruar Paoloja për tetëmbëdhjetëvjetorin. I dhuroi një tjetër, identik, edhe Çelestes. Vetëm se pinguini i sime motre është ngjyrëtrëndafil dhe në vend të syve prej të vdekuri ka dy zemra. Edhe ajo e mban afër kompjuterit.

Më bëjnë gjithmonë për të qeshur dy pinguinët binjakë. Është e vërtetë, na ngjajnë shumë.

- Mbylle, po të kesh ftohtë, - thotë Paoloja, pa u shpërqendruar.

Më njeh mirë dhe e di që kur nuk flas, shpesh e kam nga i ftohti. Edhe në verë, darkave kam ftohtë. Ndërsa Paoloja ka vapë edhe në dhjetor, prandaj edhe dera e ballkonit tani është e hapur. Ndonjëherë më duket sikur shoku im i ngushtë ka ndonjë zjarr, që e konsumon nga përbrenda dhe ia ndez sytë e errët me reflekse të arta.

- Jo, ta lëmë hapur.

Bëj shenjë me kokë nga parmaku.

- Është Beatricja në ballkon.

Macja e babait është rehatuar mbi parmak, me qëndrimin e drejtë, bishtin rreth putrave të prapme. E palëvizshme, një siluetë e zezë në sfondin me yje, turinjte e drejtuar nga yjësia e Lirës së Orfeut. Ç'mendime vërtiten në atë mendje djallëzore? Besoj se është më mirë të mos ta di.

Ndonjëherë më duket se ngjaj më shumë me këtë macen se me binjaken time.

Paoloja shkund kokën dhe përkulet mbi *gamepad*, gati për t'u përballur me valën e dytë të të pavdekurve.

- Si mund t'ia vësh maces emrin Beatrice? Sa herë të dëgjoj që e përmend më duket sikur flet për ndonjë njeri.

- Ta merr mendja se do të mbaja një vajzë në ballkon gjithë natën?

- Faktikisht nuk e ke atë zakon.

Paoloja shtyn përpara *gamepad*-in, për të nxitur konen të godasë armiqtë në tokë me qytën e pushkës.

- Do ta kishe fluturuar nga ballkoni me kohë.

- Mos ma kujto vazhdimisht se jam njeri i keq, të lutem.

Psherëtij, shtriqem dhe shtrihem me kurriz në tapet.

Paoloja heq shikimin nga televizori. Kthehet nga unë.

- Kaq keq vajti takimi?

- Mund të shkonte edhe më keq.

Vështroj një plasaritje të vogël në tavan, një gjurmë e hollë gri, mbi të bardhën e njëtrajtshme.

- Mund të bënim aksident me makinë gjatë kthimit për në shtëpi dhe të mbeteshia invalide gjithë jetën.

- Obobo...

Paoloja e ndalon lojën dhe lë *gamepad*-in.

- Jepi, shfryju.

Ul fytyrën afër simes, ndërsa unë arrij t'i dalloj një më një të gjitha qukat që ia mbulojnë hundën si një dëborë e kuqe. Ka një shprehje të shqetësuar në fytyrë.

E marrtë dreqi, e bëra merak dhe tani ndihet i detyruar të më pyesë me hollësi.

Bëj mirë ta qep gojën. E kam ndarë mendjen që nuk do t'ia them Paolos se Xhuliani ka folur keq për të. Nuk ka asnjë arsye pse shoku im i ngushtë të vuajë sërish për

të tilla budallallëqe. Jam e sigurt se i ka mbetur mendja tek ajo historia e Instagramit, prandaj bën çmos për ta shmangur Çelesten. Duket sikur thjesht prania e sime motre mjafton për t'i kujtuar sa debilë kemi në shkollën tonë.

Jo, nuk ka asnjë arsye të vlefshme për t'i treguar budallallëqet që më tha Xhuliani. Paoloja është në një situatë të vështirë edhe pa ia treguar unë idiotllëqet e një vaterpolisti debil.

I buzëqesh shokut tim të ngushtë.

- Mos e vrit mendjen, po e ekzagjeroj pak, si gjithmonë. Le të themi që disa njerëz duhet të rrinë një javë në gjunjë mbi qiçra për t'i shlyer gabimet.

- Si?

- Asgjë, bëj shaka, vërtet, nuk shkoi kaq keq.

- E sigurt?

- Po. Thjesht ky tipi nuk më pëlqeu.

- Ishte pak i trashë, - i bie tëmthave me gishtin tregues.

- E ke parasysh ti që nuk i duroj dot budallenjtë.

- Çfarë prisje?

Paoloja vazhdon lojën dhe aktivizon funksionin “kone” për të zhdukur përbindëshat nga ekrani.

- Nga këta njerëz merr vetëm ofendime. Maksimumi do të mërzhiteshe. Duhet të të kisha këshilluar të mos shkoje.

Toni i Paolos është i ngarkuar me inat të ndrydhur dhe zhgënjim, por unë s'jam e sigurt se takimi mund të shkonte vetëm në mënyrën si vajti. Kthehem nga ballkoni, drejt qiellit të natës, dhe e kam të pamundur të mos imagjinoj skenarë të ndryshëm.

Pyes veten: “A do të isha kënaqur sikur t'i kisha lënë, të paktën një herë, zakonet e mia?”. Nëse do ta kisha

ndier edhe unë adrenalinën duke ecur me shpejtësi me makinën e Masimos, bashkë me Çelesten dhe Xhulianin. Nëse do të isha ngazëlluar edhe unë duke shkuar nga një festë në tjetrën, nga një diskotekë në tjetrën, deri në agim.

Dhe, në të zbardhur, një flad i freskët do të më kishte shprishur flokët, dhe Xhuliani do të më përqafonte, që të mos kisha ftohtë.

Ngre shikimin tek ai, sytë e tij të gjelbër prej felini janë kaq afër...

- Aty je?

Zëri i Paolos më zgjon nga fantazitë e mia. Konia e tij është në sallën e thesarit, mes kufomave të armiqve të mposhtur. Nuk e kisha vënë re që kishte arritur deri te biruca.

S'duhet ta mbaj më mendjen te Xhuliani. Dhe sidomos te Masimo idioti dhe makina e shtrenjtë që i dhuroi babushi.

Tregoj me kokë ekranin.

- Të shohim çfarë ka në arkë dhe ta mbyllim për sonte me këta qimeartët. Dua të shoh një film vizatimor horror.

- Patjetër, Mbretëresha ime e Ligë.

Një puhizë e ngrohtë hyn nga dritarja gjysmë e hapur e kuzhinës. Lëviz perdet, që mori mamaja nga pastrimi kimik, përpara se të nisej, puhiza sjell me vete aromën e luleve të jaseminit, që kanë çelur në kopsht. E shijoj aromën ndërkohë që përziej kafënë time me qumësht. Tingujt e vetëm janë tringëllima e lugës me filxhanin dhe cicërimat e zogjve të fshehur mes shkurreve me trëndafila.

Po vjen vera dhe dielli qëndron lart në qiell, që në orën dhjetë e gjysmë. Guxoj ta ngre pak bluzën e pizhameve dhe era më gudulis kërthizën. Edhe pak javë dhe fushat përreth Borgobiankos do të përvëlohen nga i nxehti i qershorit, ndërsa lulet do të mbushen me bletë. Më mirë të filloj ta mbaj me vete Epipenin për alergjinë. Se nuk i dihet.

Mbështet shpatullat në karrige dhe shtriqem.

Vera e fundit në Borgobianko përpara universitetit. Nëse ndalem ta bluaj me mend, trishtohem. Kushedi a do të shihemi kaq shpesh me Paolon. Ai ka ndër mend të studiojë për Informatikë në Milano, ose në Torino; unë kam dëshirë të studioj për Inxhinieri mekanike, por nuk e di se ku. Ndoshta jashtë shtetit.

Çelesta nuk e ka vendosur. Më ka përmendur degën e Letërsisë, por vetëm si hipotezë. Nuk ka dëshirë të flasë

për projektet e saj. Ndoshta ka frikë të ndryshojë mjedis. E ndien veten mirë në gjimnaz; me festat, të dalat me Masimon dhe shokët, rrobat, makijazhet, Instagramin.

Psherëtij dhe kaloj gishtat në flokë. Janë bërë prapë me onde, si më pëlqejnë mua. Dua të mbetem vetvetja, me teshtimat e mia, alergjinë nga grerëzat, miopinë si mi bibliotekash dhe flokët me onde. Nuk do të pranoj të më ngatërrojnë prapë në punë si ajo e mbrëmshmja. E di që Çelesta e rregulloi takimin që të më ndihmonte, por nuk e kupton se botët tona janë shumë të largëta.

Pi kafënë dhe një pikë zbret nga buza e filxhanit, mes syve të kuq të Kyubey-t, stampuar mbi porcelan. Bota e Çelestes është vezulluese dhe e artë, imja e çuditshme dhe aspak popullore, por mua më pëlqen kështu.

Meqë ra fjala, nuk ka dieta në botën time, prandaj, nëse kafeja me qumësht nuk është mjaltë e ëmbël, unë e mbyt në sheqer. Po të më shihte Loreta do t'i binte pika, tani që është fiksuar me linjat e trupit.

E zhys lugën në kavanozin e sheqerit. Loreta është debile. Më kujtohet ende kur përpara disa vitesh donte të përfshinte edhe Çelesten në një lojë idiote për të rënë në peshë. Ime motër për pak sa nuk u bë anoreksike. Ndonjëherë më hanë duart vetëm kur e kujtoj. Nuk e zura me shpulla Loretën për atë lojë të marrë, por më mirë ta kisha bërë.

Dëgjoj zhurmën e çelësit në derë.

Dikush po hyn në shtëpi. Drejtoj kavanozin e sheqerit dhe mbaj vesh.

- Çeleste?

Anohem me karrige që të shoh matanë kuzhinës.

- U ktheve?

Asnjë përgjigje. Çohem dhe shkoj të shoh.

Kisha të drejtë, Çelesta është kthyer. Është me shpinë, me fytyrë nga dera.

- Po haja mëngjes, - i them. - Të ta bëj një kafé?

Binjakja ime nuk lëviz. Flokët i ka të shprishur, sikur të ketë ardhur me vrap. Dora që mban çelësat po i dridhet, nyjat e grushteve i ka të bardha.

- Hej, çfarë ke?

Afrohem dhe zgjat gishtat t'ia prek kurrizin e dorës, siç bëjmë zakonisht me njëra-tjetrën. Por Çelesta tërhiqet. Kthehet dhe vrapon drejt shkallëve, që të çojnë në katin e dytë.

Kur më kalon afër dalloj një shkëlqim nën sy. Dhe nuk janë xixa.

Po qan.

Mbetem gojëhapur. Pastaj i shkoj pas.

- Çeleste!

Por ajo futet në dhomën e saj dhe e mbyll derën me çelës. E ul më kot dorezën.

- Çeleste... - afroj veshin te dera. - Je mirë? Ç'ka ndodhur?

Zemra po më rreh fort. Nuk e mbaj mend sa kohë kam pa e parë motrën duke qarë. Ndoshta, që kur ishte katër vjeçe, kur rrëshqiti në pishinë dhe vrau mjekrën te bordura.

Që atëherë, edhe situatat më dramatike, i ka përballur me buzëqeshje.

Nga dhoma dëgjoj gulçime, tinguj të mbytur. Duket sikur Çelesta mundohet më kot të mbajë të qarën.

Trokas.

- Çeleste? Do ma hapësh derën? Po bëhem merak, - trokas pak më fort. - Çfarëdo qoftë problemi, mund ta

diskutojmë. Po të jetë për mamanë, të betohem që e marr makinën dhe shkoj që tani në aeroport që të mos niset.

Çelesta nuk përgjigjet. Dëgjoj zhurma letre. Dhe një zinxhir. Kuti që tërhiqen mbi dyshe me.

Faqja që kam mbështetur në dërrasën e derës po më djeg, më duket sikur kam temperaturë, jam e tronditur. Çelesta është shumë keq dhe më duket absurde që nuk do të flasë me mua. Nuk ka ndodhur më parë diçka e tillë. Ç'dreqin i ka ndodhur?

Dera hapet papritur dhe unë humb ekuilibrin. Për një çast gjendem ballë për ballë me binjaken time, unë me gojën hapur nga habia, ajo me lotët që i zbresin në faqe.

Është e pabesueshme. Duket sikur brenda natës është konsumuar, duket e hequr në fytyrë dhe e vuajtur, me rrathët ngjyrëvjollcë në sy, që dallohen edhe më shumë në fytyrën e përhumur. Ka në dorë çantën, që mbante në nëntëvjeçare, atë të grisurën, me arna me ngjyra. Kur e shoh në fytyrë, më duket sikur jam në pasqyrë dhe kam përshtypjen se ndiej edhe dhimbjen e saj.

- Çeleste, - pëshpërit.

Dua ta pyes pse është kaq e dëshpëruar, ç'dreqin do të bëjë me atë çantën e vjetër, pse ka veshur tutat dhe atletet e vrapit. Duket sikur po nxiton të dalë. Të ikë nga shtëpia.

- Je mërzhitur se iku mamaja, - e pyes ndërkohë që ime motër zbret shkallët. - Të ka ngelur hatri me mamanë?

Çelesta bllokohet, me dorën e shtrënguar te parmaku. Shkund kokën. E mban shikimin poshtë dhe nuk kthehet të më shohë. Lotët vazhdojnë t'i zbresin në faqe.

Ndoshta nuk do të flasë me mua që të mos më trishtojë. Është normale për Çelesten të shqetësohet për mua edhe pse po vuan vetë.

Por unë s'e shoh dot në këtë gjendje.

I afrohem për ta përqaftuar. Nëse nuk do të më tregojë gjë, të paktën do ta ngushëlloj kështu. Por ajo më largohet dhe nxiton drejt derës. Rrëmben çelësat e motorit në raftin pranë derës.

Del dhe e shoh që po shkon në garazh. Niset si shigjetë me motor. Bën nja dy zigzage në rrugicën e kopshtit dhe del jashtë. Në rrugë i jep gaz. Merr djathtas dhe zhduket matanë gardhit.

Kaloj dorën nëpër flokë, duke ecur sa para-mbrapa në kopsht. Nuk e kisha parë ndonjëherë në këtë gjendje Çelesten. Kurrë. Duhet të kuptoj çfarë i ka ndodhur.

Kaloj ndër mend ditën e djeshme, derisa më kujtohet çfarë tha Çelesta gjatë bisedës me babanë: *Ndoshta do të fle te Masimoja.*

Patjetër. Çelesta do ta kalonte natën me Masimon dhe iku me të pasi më shoqëroi në shtëpi. Pra, nëse sot në mëngjes është kaq e tronditur, me siguri ka të bëjë me Masimon. Kjo është e sigurt.

Ai idioti e ka fajin, jam shumë e bindur.

Kthehem mbrapsht dhe kërkojë çelësat e makinës në xhepin e xhaketës. Shkoj në garazh me shapka.

Masimoja nuk do t'ia hedhë kaq kollaj.

Do ta vras.

Frenoj papritur dhe e lë makinën në mes të rrugës, përpara vilës së të dashurit të motrës. As dua t'ia di fare nëse bllokoi qarkullimin: kam ardhur të kryej një vrasje, nuk pyes për një gjobë.

Eci me shapkat e mia në rrugicën e shtruar, që gjarpëron mes barit të prerë shkurt. I bie ziles me

pëllëmbën e dorës. Shpresoj që Masimoja të jetë në shtëpi. Ia uroj atij, se po të më detyrojë të dal ta kërkoj nëpër Borgobianko, kur ta zë do ta pësojë shumë keq.

Zhurma e ziles jehon në të gjithë vilën. Pas një minute dëgjoj zhurmën e hapave, që nxitojnë drejt derës. Një zë ankohet se është e diel dhe shumë herët për t'ua çarë trapin njerëzve. I bie sustës së bardhë edhe më fort me pëllëmbë.

Hapet dera.

Në prag del Masimoja. I ka flokët e pakrehur, balluket e verdha i bien përreth syve të përgjumur. Ka veshur vetëm një palë boksera dhe një bluzë të zhubrosur. Është zbathur.

Më shikon nga koka te këmbët.

- Çfarë dreqin...

Fërkon sytë me nyjat e gishtave, sikur t'i dukej vetja në ëndërr. Meqë nuk po zhdokem, merr një pamje të bezdisur.

- Pse ke ardhur?

- E di mirë ti pse kam ardhur, - i them me gjysmë zëri.

Ai mbështetet te korniza e derës, merr një nga ato pozicionet prej garipi. Nuk do t'ia dijë fare që Çelesta po qan, do thjesht të ruajë imazhin e të fortit. Sa më acaroon...

- Je personi i fundit që dua të kem përpara, - më thotë.
- Sidomos të dielën në mëngjes.

- Ma beso që është e njëjta gjë edhe për mua, - bëj një hap përpara dhe i qëndroj përballë. - Prandaj më thuaj çfarë i bëre motrës. Ose do të të mbys me këto duar.

Edhe pse është më i gjatë se unë, Masimoja lëkundet përballë shikimit tim. E vë re që jam e tërbuar. Largohet nga korniza e derës, për të krijuar një distancë sigurie mes qafës së tij dhe duarve të mia.

Kryqëzon krahët.

- Ke luajtur mendsh?!

- Çfarë ndodhi mbrëmë? Çelesta u kthye në shtëpi duke qarë me të madhe dhe iku e dëshpëruar. Çfarë i bëre?

Masimoja rrudh ballin. Por kur përmenda motrën, për një çast, e hoqi shikimin. E vura re mirë.

- Nuk e di pse qan Çelesta, - përgjigjet. - Ashtu si nuk e di pse herë të tjera është e gëzuar. Nuk e kuptoj më pse sillet kështu.

Duket si i fyer, sikur t'i kishte ndonjë faj Çelesta, sikur t'i kishte rënë ajo në qafë. Kur është e qartë që legeni është ai vetë. Legen dhe gënjeshtar. Ama e ka gabim nëse mendon se do të ma hedhë.

Zemra më buçet në veshë dhe ndiej damarët të fryhen në tëmtha nga inati. Ia ngul gishtin tregues në gjoks. E shikoj drejt e në sy.

- Mbrëmë ishte me ty. Ti e di çfarë ka ndodhur. Ma thuaj.

Ai ma heq dorën me një lëvizje të prerë, por jo të dhunshme.

- S'e di fare.

Ka njëfarë trishtimi në zë. Jam në dyshim. Masimoja më duket i singertë, madje duket sikur i vjen keq që nuk e di pse Çelesta po vuan.

Psherëtin.

- Mbrëmë u kthyem herët dhe fjetëm bashkë. Por kur u zgjova në mëngjes Çelesta nuk ishte këtu. Mendova se kishte dalë për vrap.

Jo, nuk i ha unë këto. Po më fsheh diçka.

- Boll me këto budallallëqe. Çelesta ishte ënjtur nga të qarat. S'kishte dalë për vrap.

- E po, unë s'di gjë.

- U zutë?

- S'ka ç'të duhet ty.

I rashë në të, më duket. Prandaj u kthyen herët mbrëmë: sepse kanë bërë fjalë. Por më pas kanë fjetur bashkë, domethënë që janë pajtuar? Kjo nëse e besojmë këtë që thotë Masimoja. Sepse ka mundësi edhe që të jenë zënë dhe ky maskara e ka lënë kushedi se ku, Çelesta ka arritur të kthehet në shtëpi sot në mëngjes dhe, nëse ka ndodhur kështu, betohem se...

- Çelesta ka ndryshuar.

Fjalët e Masimos më habisin. Ngre fytyrën drejt tij. Duket i lënduar, me sytë e pikëlluar.

- Jo sot, - vazhdon. - Ka kohë që s'është më si më parë, në rast se nuk e ke vënë re. Por s'ka lidhje fare me mua.

I picërroj sytë.

- Këtë do ta shohim.

Masimoja bën një buzëqeshje të hidhur.

- The që ka ikur. Me siguri që as nuk ia ke idenë se ku ta kërkos, apo jo?

Mbetem gojëhapur, e habitur. Ç'dreqin do të thotë kjo? Ky mburravec egoist është i bindur se e njih time motër më mirë se unë? Jo, nuk e di ku ka shkuar Çelesta, por nuk do ta gjej duke humbur kohë me këtë debilin.

- Si e ke hallin, të iku goja, - vazhdon Masimoja.

- Sa idiot që je!

Kthehem që të largohem.

- Prit.

Sikur të thotë prapë Mortisha, e të bëjë gafë me ndonjë batutë. Le ta bëjë provë...

- Ndonjëherë Çelesta më kërkon ta shoqëroj te turbinat e erës, - thotë ai. - Kur është e mërzhitur shkon atje, sepse ndihet më mirë.

Kur është e mërzhitur. Çelesta është gjithmonë në humor të mirë. Pastaj, po të ishte e mërzhitur do të hapej me mua, jo me këtë qenien parahistorike këtu. Më tërbon mendimi se ky tipi mund të ketë pasur me time motër një marrëdhënie më të thellë nga ç'mendoja unë.

Kthehem nga Masimoja. E shikoj nga koka te këmbët, e mbushur me shumë urrejtje.

- Mund të ma kishe thënë që në fillim.

Masimoja nuk tërhiqet.

- Sa guxim ke që vjen e më jep leksione mua. Ti s' di asgjë për Çelesten. Meqë e paske dhe binjake.

Këto fjalë më duken si një sërë goditjesh me thikë në stomak. Masimoja donte të më lëndonte dhe i eci mjaft mirë. Të qarat e Çelestes më kapën të papërgatitur, mua, që mendoja se e njihja sa edhe veten time, se ia lexoja mendimet, se kisha një shpjegim për çdo sjellje të saj. Mendoja se nuk kishte probleme. Se nuk kishte sekrete, të paktën për mua.

Gjithsesi, nuk duhet ta lë Masimon të më shpërqendrojë. Tani ka rëndësi të gjej Çelesten, ta ngushëlloj dhe të më tregojë ç'ka ndodhur. Pastaj e rregulloj unë këtë punë. Do të merrem vetë me të gjitha.

Ia drejtoj prapë gishtin Masimos.

- Ti vetëm lutu që të mos t'i ndodhë gjë.

Nuk përgjigjet.

Kthehem te makina dhe nisem me shpejtësi.

Nga larg, turbinat e erës duken si tri lule margarita metalike. Tri lule të bardha dhe të ngurta, secila me

nga tri petale të shndritshme. Shtyllat me ngjyrë të njëjtë si kurora, ngrihen mbi lëndinat që mbulojnë Kodrën e Engjëllit, një rrafshnaltë pak kilometra larg Borgobiankos.

Helikat në lëvizje spikasin në qiellin e kaltër, të spërkatur me re qumështore. Nga këtu impiantet duken sikur kanë vërtet përmasa lulesh, të duket se po të zgjatesh pak mund t'i këputësh. Se mund t'i shkulësh ato shtylla, që peshojnë tonelata, thjesht duke i kapur me dy gishta, ndërsa një shi dheu shkëputet nga toka dhe bie mbi lopët që kullotin dhe mbi faltoren e Shën Mërisë.

Më mahnitin turbinat e erës. E vogël i vizatoja pa pushim, madje bëja edhe mekanizmat e brendshëm, ashtu siç i përfytyroja unë. Disa skica i kam ruajtur. Pas disa vitesh, kërkova në internet skemat reale të impianteve dhe shumë shpesh i kopjoja me saktësi si maniake.

Më pëlqen shumë vizatimi teknik, prandaj dua të studioj inxhinieri mekanike. Dua të projektoj vepra madhështore, që të çajnë qiellin si turbinat e erës.

Ama nuk e dija që Çelesta vinte këtu. Unë vij herë pas herë - kam ende dëshirë të vizatoj turbina të erës - por nuk kemi ardhur asnjëherë bashkë, edhe kur e kalonim verën te gjyshërit, që kishin një shtëpi këtu afër. Tani duhet të jetë e pabanuar prej vitesh, që kur ata vdiqën dhe ne ishim në klasë të pestë.

Shkel gazin dhe makina ngjitet në kodër. Në majë frenoj dhe gomat, meqë i bllokova, ngrenë një re pluhuri dhe zhavorri. Picërroj sytë dhe shoh nga dritarja, pa zbritur.

Ja ku është Çelesta.

Është ulur te bazamenti i shtyllës së dytë.

Psherëtij. Masimoja kishte të drejtë dhe një sëmbim keqardhjeje ma shtrëngon stomakun. Vërtet ta njohë ai më mirë se unë? Shkund kokën, s'ia vlen ta mendoj tani. Rëndësi ka që gjeta Çelesten.

Hap derën dhe zbres nga makina. Një shkullm e tërbuar ere më shpupurit flokët dhe gati sa nuk më mbyll derën e makinës. Zhurma e mbytur e helikave më kthen mbrapa në kohë, kur isha e vogël dhe vrapoja nga shtëpia e gjyshërve deri këtu për të luajtur.

Shkoj te Çelesta.

- Hej, - i thërras.

Ajo vazhdon të shohë përpara vetes, sikur unë të mos isha atje. Qëndron me trupin e mbledhur mbi piedestalin e betonit të shtyllës. Shikimin e kalon mbi lëndinat, që zbresin përgjatë kodrave, deri në luginë. Faqet e Çelestes janë ende të njoma, por nuk qan më.

E, megjithatë, ndihem e trembur. Ime motër duket si në kllapi, sikur është shkëputur nga realiteti.

Fërkoj pak bluzën, në përpjekje për të thyer sadopak murin e heshtjes. Në fund ulem pranë saj, me këmbën dhe supin ngjitur. Në fillore uleshim kështu, ngjitur me njëra-tjetrën, në kopsht.

Era fryn dhe ndiej aromën e fortë të margaritave. Kur ndalet edhe fëshfërima, më bie dielli dhe m'i djeg krahët e zbuluar. Mbi mua, helikat rrotullohen të ngadalta, solemne. Të para nga poshtë, impiantet nuk duken më si lule, janë të pafundme. Ndërsa zhurma të mbështjell, një tingull i shurdhët, si tingujt që mund të nxjerrin edhe helikat e një anijeje nafte ose turistike, sikur të mund të dëgjoheshin nën ujë.

Rrah qepallat. Po përhumbesha në fantazitë e mia.

Kthehem nga Çelesta. Sytë e saj të mrekullueshëm blu, tani janë të qelqtë.

- Më thuaj, ç'ka ndodhur?

Prek kurrizin e dorës së sime motre. Bluza e tutave, që veshi përpara se të dilte nga shtëpia, ia mbështjell krahët deri te kyçet. Dhe sot është vapë. Mos është veshur kështu që të fshehë të nxirat? Mos e ka goditur Masimoja?

- Nuk ka ndodhur gjë.

- Atëherë do të vish në shtëpi me mua?

Çelesta mohon me kokë. Fytyrën e ka apatike, pa asnjë shprehje. Fytyra e dikujt që ka parë një fantazmë dhe ka kuptuar se bota nuk është ashtu siç e kishte menduar. Dhe nuk arrin ta pranojë realitetin.

Çelesta fut dorën në xhepin e tutave. Nxjerr një palë çelësa të lidhur me një rrip kartoni, ku ka të shkruar diçka me lapostil të zi. Por gerrat janë zbardhur dhe nuk lexohen.

- Mora çelësat e shtëpisë së gjyshërve. Thuaja ti babit, nëse pyet ku janë.

Shqyej sytë.

- Ç'do bësh në shtëpinë e gjyshërve? - Çelesta fut çelësat në xhep. - Atje do rrish? - e pyes e çuditur. - Ka vite që s'banon njeri. Do të jetë pis, nuk ka as drita.

- Nuk jam gati të kthehem në shtëpi.

- Të duket më mirë të rrish në një kasolle majë kodrës? Ç'kuptim ka?

- I kam marrë me vete gjërat që mund të më duhen.

Çelesta ul shikimin te këpucët. Kam frikë mos është prapë gati të qajë.

- Do të rri atje ca kohë.

- Si do t'ia bësh me shkollën?

- Të lutem! Më dukesh si babai kur bën kështu, - tha Çelesta dhe tundi kokën.

Më mirë të mos kisha folur. E marrtë dreqi! Ia përkëdhel dorën.

- Të paktën më thuaj ç'ka ndodhur. Ma thuaj, për hatrin tim.

Çelesta afron gjunjët te gjoksi dhe i mbështjell me të dy krahët. Fsheh fytyrën. Supet po i lëkunden dhe po qan sërish.

Të lumtë Vera, punë e paqme.

Por prapë kam shumë pyetje për t'i bërë. Masimoja e ka fajin? Mos ka ndonjë problem me babain? Ose në shkollë? Dua ta shkund një herë mirë, sepse e dua fort, dhe duhet të më lejojë ta ndihmoj. Pastaj i rregulloj unë punët, çfarëdo halli të ketë.

Vetëm se babai e ka zakon të pretendojë një përgjigje dhe me Çelesten nuk ka pasur asnjëherë sukses. Po të këmbëngul, do të mbyllet edhe më shumë. Jam e sigurt.

Ia heq flokët nga faqja dhe ia kaloj prapa veshit. Ajo ngre fytyrën, i ka sytë e njomë.

- E sigurt që do të rrish këtu? - e pyes me zë të ëmbël.

Çelesta mbledh hundët dhe pohon me kokë.

Marr frymë thellë.

- Atëherë po shkoj në shtëpi të të marr thesin e gjumit dhe mbase diçka për të ngrënë për sonte. Nuk vonohem.

Ngrihem dhe pastroj pantallonat nga bari. Eci deri te makina. Ndërkohë që bëj manovrat për t'u kthyer, shikoj Çelesten nga pasqyra. Kokën e ka të varur mbi gjunjë dhe lotët i pikojnë në faqe.

Cilado qoftë arsyeja që ndihet kaq keq, me siguri është diçka e rëndë.

Më gënjente mendja se ishim të dyja të lumtura, secila e zhytur në botën e vet. Mendoja se mund të mbështeteshim gjithmonë te njëra-tjetra. Por është e qartë se sot Çelesta nuk ka besim tek unë, ndërsa unë s'mund ta ndihmoj nëse nuk më tregon të fshehtat e saj.

- Vera, prit!

Ndaloj në gjysmë të shkallëve të hyrjes së shkollës. Psherëtitj. Ç'është kjo punë tani?!

Bën tmerrësisht vapë dhe rripi i çantës që peshon dyqind kile - kisha gjashtë orë sot - po ma këput supin. Dua thjesht të kthehem në shtëpi, të freskohem pak dhe të shikoj si është Çelesta.

Kthehem për të shkruar me shikimin tim personin që po më bezdis. Me siguri do të jetë ndonjë qyqar që ka nevojë për ndonjë ndihmë lidhur me mësimet. Kështu shkon kjo punë: njerëzit tregojnë interes për mua vetëm kur kanë ndonjë provim dhe kujtohen që s'e kanë hapur librin ato katër muajt e fundit.

Më duket sikur e dëgjoj të gjithë muhabetin: *Jam shumë rëndë, nesër kam provimin e matematikës, nuk di asgjë, vetëm ti më shpëton, Shën Vera*. Hipokrizi e gjallë: e di mirë që shokët s'më durojnë dot se jam e para e klasës dhe ngre nivelin për të gjithë.

Tufë analfabetësh. Si mendojnë ta rikuperojnë programin e një semestri në gjysmë ditë? Vetëm një metodë mund të funksionojë: osmoza, t'u biesh kokës me librin e Matematikës.

Shpeshherë jam e gatshme të jap leksione - natyrisht me pagesë - por këtë herë kam punë të tjera për të zgjidhur.

Prandaj, injoranti im i dashur, bëhu gati për refuzim.

Personi që më thirri ka ngritur krahun që të më tërheqë vëmendjen. Por nuk bëhet fjalë për ndonjë student me nota të këqija. Është profesor Akorsi, i cili ka ndaluar pranë derës së shkollës. Ma bën me shenjë t'i afrohem.

Jam e habitur. Mund t'i kem folur dy a tri herë në këto pesë vjet, sepse mua nuk më jep mësim. I jep letërsi Çelestes. Ç'do nga unë? Shpresoj të mos ketë lidhje me telefonatën e djeshme të profesoreshë Galateas.

Ngjit shkallët dhe Akorsi vjen drejt meje.

Profesori është simpatik, me flokë pak të thinjur dhe me syze që i japin pamje intelektual. Në fytyrë i ngjan pak Hugh Jackman-it, por ka shikim më të rreptë. Ka veshur xhaketë, kravatë dhe një palë pantallona serioze, që më futin të nxehtin vetëm duke i parë. Mban nën krah një çantë ngjyrëkafe. Veshja e plak disi, por nuk besoj t'i ketë kaluar të dyzetepestat.

Më buzëqesh.

- Ç'kemi, Vera?

- Mirëdita.

Shikoj orën në ekranin e celularit, që Akorsi ta kuptojë se nxitoj.

- Kishit ndonjë porosi për mua?

- Po. Më fal që të vonoj, por është e rëndësishme.

Disa zëra të njohura më shpërquendrojnë. Ngre sytë pas profesorit. Më tutje është grupi i vajzave trendi, me Loretën në krye.

Loreta më fikson nga koka te këmbët dhe thotë diçka ndër dhëmbë; ajo tipja pranë saj qesh. Një tufë debilesh. Si e kanë hallin? U drejtoj një të qeshur tallëse. Po të mos kisha Akorsin përballë do t'ua tregoja edhe gishtin e mesit. Jeni me fat që s'kam kohë të merrem me ju.

- Duhet të të them diçka për motrën, Çelesten.

E kthej vëmendjen te profesori. Në fytyrë më duket i zyrtë, dhe disi i shqetësuar.

- Pse nuk ka ardhur më në shkollë?

Unë ngjesh pak syzet në hundë.

- Është pa qejf, - e gënjej. - Ka bronkit dhe mjeku i dha dhjetë ditë pushim.

- Kuptoj.

Akorsi mbledh buzët. Pas lenteve, sytë e tij ngjyrë gështenjë më vështrojnë. S'është nevoja të jesh gjeni ta kuptosh sa e vështirë është të marrësh bronkit në një maj kaq të nxehtë. Po, ç't'i thosha tjetër?

Profesori ma vë dorën mbi sup.

- Të lutem, do t'i thuash diçka nga ana ime?

- Mirë.

- Thuaji që çfarëdo halli të ketë, mund të zgjidhet. Nuk mund të bëjë më mungesa. Ka një muaj që s'vjen në mësim dhe sikur...

Si tha? Një muaj mungesa? Është absurde. Kur i paska bërë këto mungesa. Si nuk e kam vënë re unë. Mua më dukej sikur e takoja çdo ditë Çelesten, në korridor, me Masimon dhe shokët e tjerë. Ta kem gabim? Në shkollë nuk shkojmë bashkë. Unë marr makinën, ajo motorin. Madje shpeshherë as nuk shkëmbehemi në mëngjes. Mendoja se ngrihej përpara meje, por ndoshta rrinte në shtëpi, pa më thënë gjë mua.

- ... po bëj çmos që të bind kolegët ta çojnë në maturë, por po vazhdoi kështu, nuk kam ç'bëj. Jot motër nuk ka nota kushedi se çfarë dhe lënda ime është e vetmja ku angazhohet. Nuk e kam të lehtë ta mbroj kur ajo as në mësim nuk vjen.

A mund ta dijë profesor Akorsi pse Çelesta nuk vjen në shkollë? Do të doja ta pyesja, por do të dilja më e paditur se ai në lidhje me motrën time, pastaj do të më dilte edhe gënjeshtër e bronkitit. Madje nuk dua të flas me një njeri të huaj mbi gjendjen e vërtetë të Çelestes, mbi të gjitha pa pëlqimin e saj.

Kjo punë qenka më e ndërlikuar nga ç'mendoja. Nëse ime motër humb vitin shkollor bëhet nami. Babai nuk do t'ia falte kurrë. E mendoj sa do të nxehet po të ketë një vajzë *ngelse*.

Akorsi ma shtrëngon supin, duket i shqetësuar.

- Do t'ia thuash, mirë?

- Sigurisht, - sajoj një buzëqeshje.

- Të falënderoj!

- Faleminderit juve për interesimin. Edhe nga ana e motrës.

Vë çantën në të dyja supet dhe dora e profesorit rrëshqet nga unë.

- Më falni, por e kam me nxitim. Ditën e mirë!

Zbres shkallët përpara se Akorsit t'i shkojë nëpër mend të më bëjë ndonjë pyetje tjetër. Eci me hap të shpejtë deri te parkingu i shkollës.

Ndeshem sërish me Loretën dhe shoqet e veta, por këtë herë nuk merren me mua. Kushedi, a e mendojnë edhe ato ku është zhdukur Çelesta? Motra nuk e ka vrarë mendjen të njoftojë Masimon, vështirë të ketë folur me Loretën.

Vetëm se më duket sikur Loreta dhe gjithë të tjerët nuk duan t'ia dinë aspak për time motër. Profesor Akorsi tregoi njëfarë interesi dhe unë e vlerësoj. Por këtu në shkollë është i vetmi.

Mbrëmë telefonoi në shtëpi Galatea, mësuesja e Matematikës, e Çelestes, por nuk m'u duk e shqetësuar për mungesat e motrës këto ditët e fundit. Më shumë dukej e kënaqur që t'ia thoshte së ëmës, gati sikur shpresonte të dëgjonte që nxënësja dembele do të merrte një dënim të mirë.

Sa keq që në telefon i dola unë dhe, meqë e kuptova situatën, u hoqa si mami. Ç'nëpërkë e padurueshme paska qenë kjo Galatea. Mirë, u shpërngule nga Roma në Borgobianko dhe periferia nuk të hyn në sy, por s'ke pse bezdis të tjerët se ke hallet e tua. Shko te një psikolog, më mirë. Te ndonjë i zoti, ama.

Vetëm se... Çelesta ka vërtet nota të këqija, të paktën në Matematikë. Unë nuk e dija. Mendoja se në shkollë ecte mirë. Nuk ka shkëlqyer asnjëherë në lëndët shkencore, por në rastin më të keq ka dhënë ndonjë provim në vjeshtë, gjëra të vogla. Nuk ka rrezikuar ndonjëherë të mbetet në klasë dhe të humbasë vitin.

Bëra gabim që ia preva aq shkurt Galateas. Duhej ta kisha shfrytëzuar rastin për t'i nxjerrë sa më shumë informacion, meqë duket se të gjithë paskan më shumë dijeni sesa unë për jetën e sime motre. Por nuk rezistova: ndërkohë që profesoresha më tregonte për katrën që ka marrë Çelesta në provimin e fundit, shikoja buzët e nepërkës, që shtriheshin në një ngërdheshje; si motër e mbarë që jam, kisha detyrën t'ia fshija atë shprehje nga fytyra.

Kështu, me pak prepotencë, e sqarova profesororeshën se duhej të dilja për një punë dhe s'mund të merresha më me të tilla vogëlsira. Madje as nuk e përshëndeta.

Lëshoj një psherëtimë të gjatë. Me mësuese si Galatea, Çelesta duhet të kthehet në shkollë sa më parë, përndryshe do ta ketë me të vërtetë punën pisk.

E ndal makinën në vendin e zakonshëm, në një rrugicë pas shtëpisë së gjyshërve. Në fakt, mund të parkoj ku të dua, sepse tashmë fshati është pothuajse i pabanuar. Rrugët gjarpërojnë të shkreta, me ndërtesat e rrënuara në të dy krahët dhe me çatitë e rënuara nga dëbora. Pas dritareve të thyera, dhe të mbyllura, pjesërisht me ristela druri, dallohet vetëm errësi dhe pluhur.

Njerëzit kanë ikur, kanë mbetur vetëm korbat, që bëjnë sehir nga tjegullat e kalbura. Janë banorë të denjë të këtij vendi, tokë hijesh: fshati ndodhet mes dy kodrave dhe i bie drita e diellit vetëm pak orë në ditë.

Tërheq derën e shtëpisë së gjyshërve dhe një duhmë e ndenjor ajri m'i shpon hundët. Çelesta ka ardhur këtu që të mos kujtohet njeri për të, jam e bindur.

Por ky mendim më lëndon, prandaj shkund kokën për ta larguar.

Duke u ngjitur dëgjoj kërcitjet e shkallëve që të çojnë në katin e sipërm, në papafingo. Një dhomë fare e vogël me mure druri, ku mobilitet e vetme janë një shtrat dhe një komodinë. Një llambë e djegur varet nga tavani, por edhe sikur të ishte në rregull, shtëpia nuk ka elektricitet. E vetmja dritë vjen nga një dritare e vogël, që sheh nga shpati i malit.

Trokas në derën e lënë hapur.

- Mundem?

Bëj një hap matanë pragut. Era e mykut është kaq e fortë sa më mbyt. Si rri këtu brenda Çelesta? Por tani duket sikur nuk i intereson. Është në shtrat, e bërë një grusht mbi çarçafët e pistë dhe të zhubrosur. Të katërta herët, që kam ardhur ta takoj, e kam gjetur gjithmonë në këtë pozicion, sikur të mos ngrihej asnjëherë. Thesi i gjumit që i pata sjellë është në një cep të dhomës, i paprekur.

Ime motër qëndron pa lëvizur, me fytyrën nga dritarja, xhami është jo i tejdukshëm, me njolla yndyre; kuptohet që ka vite pa u larë.

Duket sikur Çelesta nuk ka dëshirë të flasë as sot. Më mjafton t'i hedh një sy tabakasë mbi komodinë për të kuptuar që s'ka vënë gjë në gojë. Ato paninet ia kisha sjellë pardje.

- Mundem?

Afrohem dhe ulem në cepin e krevatit. Ia prek kurrizin e dorës.

- Si je?

- Mirë jam, - pëshpërit pa i hequr sytë nga dritarja.

- Kot qenkam munduar, më duket.

Kthehet nga unë dhe i bëj me shenjë nga tabakaja.

- Të paktën biskotat mund t'i kishe provuar. Mezi i bëra.

Çelesta vë prapë faqen në jastëk.

- Më vjen keq, nuk mundesha. Nuk më hahej.

- S'ka gjë, - mbledh supet - s'kishin dalë gjë.

Marr një ta ha. Nuk janë më të freskëta.

- Disa mbetën të papjekura, disa i dogja. E kisha hequr pjesën e djegur me thikë që të mos e kuptoje. Doja të bëja si kuzhinierja e familjes.

Shikoj Çelesten me bishtin e syrit. Zakonisht, kur tregoj peripecitë e mia në gatim e bëj për të qeshur. Por, sot, jo.

E lë biskotën dhe kërkoj në çantë.

- Të kam sjellë drekën. Pas mësimit shkova në shtëpi dhe bëra një panine, - nxjerr nga çanta qesen transparente.

- Shiko, proshutë dhe rukola.

Çelesta as nuk e merr mundimin t'u hedhë një sy eksperimenteve të mia në kuzhinë. U bënë katër ditë që nuk ha dhe që nuk më thotë asnjë fjalë për problemet e saj. Ka veshur të njëjtën bluzë që kishte ditën kur iku nga shtëpia. Tani vë re që i rri më e lirshme. Po dobësohet dita-ditës. Javën e kaluar nuk i kishte faqet kaq të rëna.

- Tani po më bën vërtet merak, - e hap çantën dhe aroma e proshutës së tymosur përhapet në dhomë. - Ha pak, të lutem!

- Lëri te tabakaja, - thotë Çelesta dhe bën një gjest të paqartë në drejtim të komodinës. - Ndoshta i jap një kafshatë më vonë.

Po, pra, siç i dhe një kafshatë biskotave. Por nuk këmbëngul. Kam gjithë këto ditë që këmbëngul dhe vetëm heshtje kam marrë mbrapsht. Tani nuk dua të sillem si babai dhe të pretendoj sqarime. Me Çelesten do të ishte jo vetëm e kotë, por mund ta përkeqësonte situatën.

Ama diçka mund të bëj.

Marr nga çanta pecetat e letrës dhe një shishe me ujë. I lag pecetat me ujë dhe shkoj drejt dritares. Çelesta ngre sytë nga unë, e habitur.

- Nuk duket panorama me gjithë këtë zhul.

Fërkoj xhamin me pecetat. Një rreze dielli arrin të depërtojë në dhomë.

Kur hipi në makinë ndihem e përhumur.

Çelesta nuk ha, nuk flet dhe nuk do t'ia dijë që po humbet vitin shkollor. I tregova ç'më thanë Galatea dhe Akorsi, por nuk donte t'ia dinte. Asnjë koment, asnjë fjalë. As edhe një ndihmë që ta marr me mend çfarë ka ndodhur.

Nuk e kuptoj më. Nuk e kam parë ndonjëherë kaq të dëshpëruar. E pyeta a t'ia sillja celularin, por nuk donte. I thashë të flinim bashkë sonte, por nuk pranoi. Nuk do të shohë njeri, do vetëm të rrijë e fshehur në papafingo, ditë e natë.

I dhashë një fshesë dhomës, do t'i sjell edhe çarçafë të pastër. Për momentin nuk kam ç'bëj tjetër për të dhe kjo më rëndon shumë. Jam motra binjake, njeriu që i ngjan më shumë në botë, dhe tani mund ta ndihmoj vetëm duke ia pastruar dhomën.

Kaloj gishtat ndër flokë dhe mbështet kokën mbi timon.

Jashtë po erret, edhe qielli i ngrysur duket sikur pasqyron dëshpërimin tim dhe të Çelestes.

Kam nevojë për ndihmë.

- Tani nuk mund të flas, zemër.

Zëri i mamasë më vjen i largët dhe i mekur, sikur të kishim një shtresë uji mes nesh. E ngjesh telefonin në vesh, por prapë nuk dëgjohet mirë.

- Flasim më mirë në fundjavë, - vazhdon mamaja. - Të marr unë në *Skype*.

Eci në rrugicën përpara shtëpisë, me çelësat e makinës në dorë. I rrotulloj nëpër gishta.

- Mirë, mama, - psherëtij. - Vetëm se...

- Duhet ta mbyll, - pothuajse bërtet që ta dëgjoj. - Të kam xhan!

- Edhe unë.

Por mamaja e ka mbyllur telefonin më parë. E marrtë dreqi. Nuk më dha mundësinë të flas. Jo se është ndonjë gjë e re: kur është jashtë shtetit për punë mamaja nuk kapet. Madje është mrekulli që u përgjigj.

Hyj në shtëpi dhe lë çelësat mbi raftin në sallon. Dëgjoj zërin e babait nga studioja. Çudi që paska ardhur kaq shpejt, në këtë periudhë rri në zyrë deri vonë. Kushedi, a mund të flas me të për Çelesten.

Di që ka një çështje të vështirë në dorë. Po mbron një sipërmarrës nga Roma, njëfarë Luço Barbieri, që duket se është përfshirë në një rrjet prostitucioni me të mitur. Është klient i rëndësishëm, që duhet trajtuar me shumë kujdes, por Çelesta është gjithsesi e bija.

Shkoj te studioja. Dera ka mbetur pak e hapur. Hedh një sy brenda. Babai po hakërrehet në telefon dhe vjen vërdallë pas tavolinës së punës. Që kur Çelesta më krahasoi me të përpara disa ditësh, s'kam si të mos i vë re këto hollësi. Për shembull, tani babai po kalon stilografin ndër gishta: qëparë unë po bëja të njëjtën gjë me çelësat e makinës, kur po flisja me mamën.

Nga ngërdheshja e nevikosur e fytyrës më duket se babai po flet me Glorian, sekretaren e re. Sipas tij, stazhierja më e keqe që ka pasur ndonjëherë në studio.

Ngre syzet dhe marr frymë thellë.

Kam përshtypjen se nuk është çasti i përshtatshëm, por duhet të flas me të. Çelesta po bën grevë urie, nuk shtyhet më kështu.

Zgjat dorën te doreza dhe hap derën.

Kam përballë Beatriçen, që më mjaullin në sy, e bezdisur. Si për të thënë: “As mos e mendo ta shqetësosh se ka punë”.

E shtyj me këmbë dhe hyj në studio.

Babai ngre sytë nga unë, por vetëm një çast, pastaj vazhdon të merret me Glorian.

- Me shkelma bythëve, - bërtet. - Tani do ta kërkoj në shtëpi, ama po nuk e gjeta, me shkelma bythëve do të të çoj prapë në fakultet. More vesh?

E mbyll telefonin dhe kthehet nga unë.

- Çfarë do?

- Dua të flas pak me ty.

- S’kam kohë.

Ma kthen shpinën dhe shikon nga biblioteka në mur, ku mban dosjet e klientëve. Vargje pa fund me dosje me ngjyra të ndryshme. Babai shikon me vëmendje etiketat dhe merr njërin. E lëshon zhurmshëm mbi tavolinë.

- Dua të të them diçka për Çelesten, - këmbëngul unë.

- Të thashë që nuk kam kohë.

Merr edhe nja dy dosje të tjera dhe i vë mbi të parën, në krah të kompjuterit të ndezur.

Pastroj fytin.

- Çelesta nuk është mirë. Nuk ha dhe nuk do të iki nga shtëpia e gjyshërve. Ka që të dielën që rri atje.

- Ka filluar prapë me ato historitë e veta, - përgjigjet babai. - Ti e di si është jot motër, s’ka nevojë të ta tregoj unë ç’mendje ka.

- Pikërisht sepse e njoh, nuk besoj se është nga ato *historitë* e veta.

Babai sheh me radhë dosjet, lëpin gishtin tregues për të shfletuar disa nga dokumentet. Lexon rreshtat e parë

të njërës fletë. Bën një gjysmë buzëqeshje. Duhet të jetë dokumenti që kërkonte.

Nuk do t'ia dijë për tjetër gjë. E, megjithatë, nuk besoj se e folura ime mund të lërë vend për dyshim: jam jashtëzakonisht e shqetësuar. Ai është edhe avokat, di ta dallojë gjendjen shpirtërore të njerëzve.

Po më ngrihen nervat.

- Baba!

Ai sapo ka nxjerrë dokumentin nga dosja.

- Të thashë që nuk kam kohë për këto budallallëqe. Ja ku është, - e mbyll dosjen dhe i vë pëllëmbën sipër. - Kam punë.

Mbetem gojëhapur. Vetëm se unë s'jam Çelesta. Nuk e ul kokën kur babai nevrkoset. Dhe nuk e mbyll gojën. Të paktën kur kam të drejtë.

- Çelesta nuk po shkon më në shkollë, e dije ti? - zëri më dridhet nga nervat. - Ka që të hënën që nuk shkel më në shkollë. Profesorët janë të shqetësuar, mund të humbasë vitin. Po ti sikur s'do t'ia dish.

Babai merr frymë thellë dhe shtendos shpatullat.

- Mos e vrit mendjen se jot motër e di mirë se çfarë mendoj unë, - i vë dosjet sërish në vend. - E di ajo që, po e humbi vitin, e çoj njëherë e mirë te shtëpia e gjyshërve. S'jam bërë ndonjëherë barrë për prindërit e mi dhe nuk do të bëhet as ime bijë.

- Baba, duhet t'i ketë ndodhur...

-E, mjaft, Vera, - ngre gishtin në një mënyrë kërcënuese dhe unë hesht. - Nuk po i kërkoj hënën, vetëm të mos mbetet në klasë. Çelesta e di mirë atë punë. Prandaj do ta mbledhë mendjen dhe do të shkojë në shkollë. Me hir, a me pahir.

Ulet në kolltukun me lëkurë të shkëlqyeshme dhe fillon të shkruajë të dhënat e dokumentit që gjeti. Një javë më parë do ta kisha besuar: Çelesta nuk do ta kishte sfiduar babanë tonë duke mos u kthyer në shkollë. Por sot, kur po pastroja xhamat e dritares, u mbështeta te jastëku i Çelestes. Ishte i njomë, sikur të kishte qarë më orë të tëra.

Motra nuk e vret mendjen fare për vitin shkollor. As që do t'ia dijë se ç'bëhet në gjimnaz, apo se çfarë mendon babai. I ka ndodhur diçka e rëndë dhe tani ka nevojë për ndihmë.

- Ti mos u shqetëso për Çelesten, - thotë im atë, pa e ndërprerë punën në kompjuter. - Përqendrohu te rezultatet e tua në mësim. Mund ta marrësh maturën me notën 10, mua do të më bëhej shumë qejfi. Çelestes do t'ia japin vitin me ndonjë të shtyrë, ajo s'e ka problem.

Do të doja ta kundërshtoja, por mjafton një fjalë e tepërt dhe do të zihemi keq. Është e kotë. Mbledh grushtet. Për herë të parë në jetë, ndihem e zhgënjyer nga babai im.

- Mirë, - them ndër dhëmbë. - Do të shoh punët e mia.

- Të lumtë!

Babai më bën shenjë të dal dhe të tërheq derën. Nuk ishte e nevojshme. Nuk do të qëndroja asnjë minutë më shumë me të.

Nëse prindërit janë shumë të zënë për t'u marrë me time motër, do ta zgjidh vetë këtë punë.

Nxitoj hapin dhe marr shkallët për në katin e dytë. Beatriçja më kalon ndër këmbë ndërsa ngjit shkallët dhe për pak sa nuk thyej qafën. Mace e mallkuar!

Shumë kohë kam harxhuar duke pritur që Çelesta të hapet me mua apo që dikush të na ndihmojë. Shpresoja

që Masimoja të bëhej i gjallë, ose ndonjë shoqe e motrës. Mendoja se mamaja dhe babai do të më ndihmonin. Nuk bënë asgjë; s'ka problem.

Hap derën e dhomës së Çelestes.

Aromat e freskëta të parfumeve të rreshtuara mbi komo më kujtojnë të shtunën e kaluar, kur isha ulur në stolin ngjyrëtrëndafili dhe Çelesta mundahej të më lyente. Fytyra e saj në pasqyrë ishte rrezatuese, me buzëqeshjen e gëzueshme të buzëve me shkëlqyes.

Ishte e lumtur. Dukej e lumtur. Të ketë qenë vërtet, apo jam gabuar? Prej sa kohësh ka qenë në depresion? Ka shfaqur ndonjë sjellje, apo ndonjë shenjë paralajmëruese dhe unë s'e kam kuptuar?

Rrëmoj nëpër sirtarët e tavolinës së punës, mes stilolapsave me ngjyra dhe fletushkave të shënimeve. Çelesta nuk mban mend asgjë dhe i ngjit ato fletët e verdha kudo, deri edhe në banjë.

Por nuk gjej asgjë.

Ndez kompjuterin, e dekoruar me ngjitëse dhe shkrime me lapostil. *Windows*-i më kërkon fjalëkalimin dhe unë nuk e di. Megjithatë, nuk besoj se do të kisha zbuluar ndonjë gjë. Çelesta e përdorte shumë rrallë kompjuterin, e shumta lexonte *Wikipedia*-n për ndonjë projekt për shkollën.

Vërtitem nëpër dhomë. E kontrolloj në mënyrë gjithmonë e më të rastësishme. Shkund jastëkët, shfletoj librat për të lexuar shënimet anash faqeve, lëviz edhe kukullat mbi komodinat. Nuk gjej asgjë me vlerë. Nëse Çelesta i fsheh sekretet, ka bërë shumë kujdes që të mos lërë asnjë gjurmë.